பேரறிஞர்
அண்ணா

30

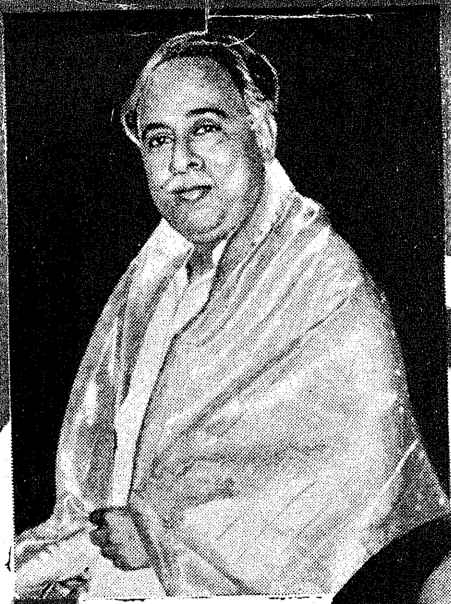

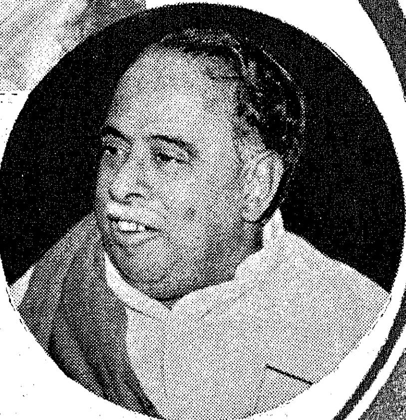

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்

BALA

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்

அறிஞர் அண்ணாதுரை M.A.

விற்பனை உரிமை

தூயமலர் பதிப்பகம்

9, தருமராஜா கோவில் தெரு,

சென்னை-2.

முதற் பதிப்பு—1961
இரண்டாம் பதிப்பு—1971

நன்றி

"கம்பரசம்" எனும் கருத்தூற்றை ஆவலோடு படித்துச் சுவைத்தின்புற்ற நண்பர்களுக்கு, இதோ இன்னுமொரு அறிவுக் கருவூலத்தை—"எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்" என்ற அரசியல் விளக்க விருந்தாக அண்ணா அவர்கள் தந்ததை நூல் வடிவாக்கித் தரும் வாய்ப்பினை அளித்து ஊக்கியமைக்கு நான் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன்.

சமூக ஊழலைப் போக்கக் "கம்பரசம்" பெரிதும் உதவியாக அமைந்தது போலவே, "எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்" என்ற படைப்பும் அரசியல் விளக்கம் பெற அனைவரையும் தூண்டும் ஒரு அணையாத விளக்காக அமைந்துள்ளது.

இதனை நூல் வடிவாக்கும் உரிமையை உளமுவந்தளித்த அண்ணா அவர்களுக்கு எனது நன்றியறிதலை உரித்தாக்குகிறேன்.

தொண்டன்-மாணிக்கம்

விலை ரூ. 1-50

வெளியிட்டோர்,
சுகுமாரன் பதிப்பகம்
காஞ்சிபுரம்.

மணி பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-7.

1

குழல்மொழி, கயல்விழி, துடியிடை, புன்னகை பூத்திடும் பொன்னவிர் மேனியாள், ஏழிசைவல்லி, ஆடலழகி, எனும் அணங்குகள், தத்தமது திறனத்தனையும் தங்குத்தடையின்றித், தரக்குறைவின்றிக், காட்டிப் பார்த்தனர் — காவலன், சடுகடுத்த முகத்தோனேயன்றிக் கலகலப்புப் பெற்றானில்லை.

மாற்றார்கள் களத்தில் போட்டோடிச் சென்று, மாமல்லர்களால் எடுத்துவரப்பட்ட, குருதிதோய்ந்த கொடிகள், உடைந்துகிடந்த யானைத் தந்தங்கள், வாட்பிடிகள், வேற்கம்புகள் இவையெலாம் கொண்டுவந்து எதிரே குவித்துக் காட்டினர், கோமான், வீரச்செயல் பற்றிய நினைவுபெற்று, மகிழ்ச்சிபெறுவான் என்று எண்ணி; மாமன்னனோ, அப்பொருட் குவியலைக் கண்டு புன்னகையும் செய்தானில்லை.

கன்னியரின் கடைக்கண் ஊட்டிடாத சுவையைக் கனிவகையா தந்திடும்! எனவே, பழவகைகளைக் கொணர்ந்ததும், பட்டத்தரசன், எட்டிப் போ! என்று கட்டளையிட்டான் பணியாட்களை நோக்கி.

மன்னன் மனமகிழவேண்டும்—அவையினர் ஏதேதோ எண்ணினர்; தெளிவு பிறந்திடவில்லை.

"யானறிவேன், அவருக்குக் களிப்பூட்டும் வகை" என்றான் கவிதை வல்லானொருவன்.

"ஐயா புலவரே! எதுகை மோனையைக் காட்டியா, மன்னனை மகிழ்விக்க முயல்கிறீர். வானவில்லென வளைந்து நின்றாள், வடிவழகி; மன்னன் ஏறெடுத்தும் பார்த்திட மறுத்தான். கரம் இரண்டன்றி வேறோர் துணை தேடிடாது, வேங்கையுடன் போரிட்டுக், கழுத்தை நெறித்தானே, வேங்கையை—வெற்றிவேலன் பெற்றெடுத்த வீரமைந்தன்—அதன் பற்களைக் கொட்டிக் காட்டினோம்—சுற்றுமுற்றும் பார்த்தனனேயன்றி, மன்னன், அதனை உற்றும் பார்த்ததுண்டா? இந்நிலையில் உள்ளான் ஊராள்வோன்; நீவிர் ஏடு தூக்கிக் காட்டிடின் வேந்தன் கொண்டுள்ள கசப்பெலாம் கரைந்தோடிப்போகும், களிப்பு மலரும் என்று கருதுவது, எத்துணை பேதைமை!" என்று எடுத்துரைத்தனர், அவை அமர்ந்த முதியோர்.

"ஐயன்மீர்! அருங்கவிதைத் திறன் காட்டி அல்ல, மகிழ்ச்சியூட்ட விரும்புவது. என் கவிதையும், அரசர்க்குச் சிரிப்பூட்ட அல்ல; அவனிக்கு அறிவூட்ட! அதனையும் அறிமின்! யான் நினைப்பது முற்றிலும்வேறு!" என்றான் புலவன்.

"வாதிட்டுப் பொழுதினை ஓட்டிடுவதைக் காட்டிலும், அவர் வகுத்திடும் முறையேனும், மன்னனின் சோகத்தை நீக்கிடுகிறதா என்பதைக் கண்டிடுவதே சாலச் சிறந்தது" என்றனர் ஆன்றோர்.

புலவர், எழுந்தார்; பணியாளரிடம், ஏதோ, மெல்லிய குரலிற் கூறினார்; அமர்ந்தார்! அரசனை விளித்தார்.

"கோமானே! எட்டுத் தளபதிகளைக் கீழே வீழ்த்தி, பதினாறு வேற்படை வீரரின் பற்களைத் தட்டிப்பறித்து, பழம்பெரும் போர்க்கலை ஆசானின் இடுப்பிலே, ஈராண்டும் தீராத, வலி ஏற்படத்தக்கதான உதை கொடுத்து, கரிப் படைத் தலைவனின் கண்ணைக் கலங்கிடச் செய்த, வீராதி வீரன், குரலெடுத்துப் படை நடுங்கிட வைத்திட வல்லோ

ஞும் வெஞ்சமர்ச் சூரன், தங்களைக்காண வருகிருன்—கட்டளைக்குக் காத்திருக்கிருன்—அனுமதி அருள்வீரா?"—என்று கேட்டான். மன்னன், "ஈதென்ன விந்தை! இத்துணை வீரச்செயல் புரிந்தோனை, யான் ஏன் இதுவரை காண வில்லை" என்று எண்ணிப் புலவரை நோக்கி, தளபதிகள் எண்மர், வேற்படையாளர் பதிறுபேர், மற்றும் கரிப்படைக் காவலன், ஆகியோரைத் தாக்கியவனு—யார் அவன்? எங்குள்ளான்? கொண்டுவந்து நிறுத்தும்' அவனை, நம் முன்—தாமதமின்றி!" என்று முழக்கமிட்டான்.

பவனிக்கான இசைமுழக்கம் எழும்பிற்று.

பராக்குக் கூறுவோர் பதின்மர் வந்து நின்றனர்.

பந்தல் அமைத்ததுபோன்ற பட்டுப் போர்வையைப் பலர் முறைப்படி ஏந்திவந்தனர்.

மன்னன் எதிர்ப்புறம் அந்தப் பந்தற் போர்வை வந்தடைந்ததும், இனிக் காணீர், தளபதியின் பல் உடைத்து. வீரனின் விலாவை நொறுக்கி, கரிப்படையாளை வீழ்த்திய; மாவீரனை!—என்று கூறிக், குறி காட்டினன் புலவன், போர்வையை நீக்கினர்; கோவேறு கழுதை ஒன்று, நின்றது, மன்னன் எதிரில்; மன்னன், இடிஇடியெனச் சிரித்து, "ஏடா! வீராதி வீரா! நீதானே, புலவர் போற்றிய மாவீரன்! எட்டி உதைத்து இத்தனையையும் செய்த தன்றோ, நம் பாடி வீட்டுக்குக் கொட்டிலில் கிடந்திடும் இக்கோவேறு கழுதை! பலே! பலே! எதி ரட்டிக்கும்; கொடுவாளுக்கும் அஞ்சாது போரிடும் என் தளபதிகள் இதனிடம் படாதபாடுபட்டனர்; பல் உடை பட்டனர்; ஆம்! புலவரே! ஆம்!"—என்று கூறிக் கூறிச் சிரித்தான் கோமான்; அவையினர் அனைவருமே, புலவர் செய்தளித்த நகைச்சுவை நிகழ்ச்சியைக் கண்டுகளித்தனர்.

ஆடலும் பாடலும், அருங்கவிச் சுவையும், வீரமும் வெற்றிப் பொருட்களும் பெற்றளிக்க முடியாத பெருஞ் சிரிப்பை, கோவேறு கழுதை அளித்திட முடிந்தது.

தம்பி! குடிஅரசு கண்டனர், என்று மிகச் சுருக்கமாகக் கூறி விட்டேன்—ஆனால் மிக நீண்ட, பயங்கரப் பயணம் நடாத்தியே மக்கள் குடிஅரசு கண்டனர்.

முடிஅரசு, கேடு பயப்பினும், மக்கள் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமேயன்றி, மாற்றிவிட இயலாது.

குடிஅரசு, கேடு தந்திடின், மாற்றி அமைத்திடும் உரிமை மக்களுக்குக் கிடைக்கிறது.

முடிஅரசு, கோணல் வழி சென்றிடினும், கண்டித்துப் பேச, மக்களுக்கு உரிமை கிடையாது—உயிரைப்பற்றிய கவலை இருக்கும்வரை!!

குடிஅரசு, தவறுசெய்வதாகத் தோன்றும் போதே, மக்கள், எடுத்துரைக்கலாம், கண்டிக்கலாம், எதிர்க்கக்கூடச் செய்யலாம்.

முடி அரசுக்கும், குடி அரசுக்கும் இடையே உள்ளது இந்த வித்தியாசம். பல நூற்றாண்டுகள் சிந்தனையாளர்களும் விரத்தியாகிகளும், அரும்பாடுபட்டு ஈட்டிய முறை, குடி அரசு.

முடி அரசுக் காலத்தில், மன்னனை மகிழ்விக்க வேண்டியது, தமது கடமை என்று கிடந்தனர் மக்கள்.

அந்த மகிழ்ச்சி, கதை காட்டினேனே, அது போல் கோ வேறு கழுதையின் வீரம்பற்றி, நகைச்சுவையுடன் எடுத்துக் கூறிக் களிப்பூட்டும் வகையினதாகத்தான் இருக்கும் என்பதல்ல பொருள்—மதியிலி மன்னனாக இருக்கும்போது இது போதும்! மமதையாளன் மன்னனானாலோ, அவன் மனம், குடிமகனொருவன் பெற்றெடுத்த செல்வத்தின் கற்பைச் சூறையாடுவதிலே தான் மகிழ்ச்சிபெறும் என்றால், அதுதான் நடக்கும்; மானமுள்ளோருக்குப்புகலிடம், சிறைக்கோட்டம், வெட்டுப்பாறை, அல்லது மரக்கிளை!

முடி அரசுக் காலத்து முறை, மக்கள், மன்னனுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டிப் பிழைத்துக்கிடப்பது.

குடி அரசுக் காலத்திலோ. மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியூட்டி, ஆளவந்தார்கள், இடம் பெற்றிருப்பர்.

பசிப்பிணிபோக்கி, வளம் உண்டாக்கி, நல் வாழ்வு அளித்து, மக்களை மகிழவைக்கும், குடி அரசுகளும் உண்டு. ஓரே நாளில் அமைச்சர் என்பது ஊர் உலா வந்தார் உமக்காக !! என்றுரைத்தும், உமக்காக இன்னின்ன திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன என்று ஏடுகாட்டியும்; பசிகண்டு பதருதீர் ! பாலாறு தயாராகிறது, பாரீர் ! என்று புள்ளி விவரம் வீசுவதுமான, வேடிக்கை காட்டியும் பொழுதை ஓட்டிடுவோர் நடாத்தும் குடி அரசும் உளது.

கேடளிக்கும் முடி அரசு மாற, முடிதரித்தோன் மாய்ந்திடல் வேண்டும் ; ஆனல் கேடளிக்கும் குடிஅரசை மாற்ற, மக்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது—அறிந்து.

ஆற்றலுடன் அந்த உரிமையைப் பயன் படுத்த வேண்டும்; பயன்படுத்துவர் என்ற நம்பிக்கையினுல்தான், குடி அரசு முறையே வகுக்கப்பட்டது; பல நாடுகளிலே, இந்த நம்பிக்கை வீணுகிப்போகவுமில்லை.

தம்பி! ஒரு நாட்டை ஆள்வது என்பது எல்லோராலும் முடிகிற காரியமா...? அதற்கேற்ற அறிவாற்றல் அனைவருக்கும் ஏற்பட்டு விடுமோ? ஆண்டவன் யாரோ சிலருக்கு மட்டுமே, அத்தகைய தகுதியை அருள்கிருன். மன்னர்கள், மகேசனின் அருள் பெற்றோர்! அவனுடைய பிரதிநிதிகள்; என்று கூறப்பட்டது போய், எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என்று கூறிடத்தக்க காலம் இன்று பிறந்து விட்டிருக்கிறது; என்ருலும், குடி அரசு ஏற்பட்டானபிறகு, எதிர்பார்த்ததனைத்தும் கிடைத்துவிட்டது என்று எவரும் கூறிவிடுவதற்கில்லை,

இது குடி அரசுக்காலம் என்று குதூகலத்துடன் கூறிக் கொள்பவர்களை நோக்கிக் கேலி செய்து கொண்டல்லவா, ஸ்பெயின் நாட்டுப் பிராங்கோவும், போர்ச்சுகல் நாட்டு சலாசரும், உள்ளனர்! எகிப்து நாட்டு நாசரும், பிரான்சின் தெகோலும், இந்தோனேசிய நாட்டு டாக்டர் சுகர்ணோ வும், மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் எனினும் சர்வாதிகாரிகள் எனும் நிலையில் தானே உள்ளனர். பக்கத்து நாடான பாகிஸ்தானில், பட்டாளத்துத் தலைவர் தானே, ஆட்சி நடத்துகிறார்.

இன்றைய உலகில், முடிமன்னர்களும் உள்ளனர். பிடியை பிரபுக்களிடம் விட்டு விட்டு இருக்கும் முடிதாங்கி களும் உள்ளனர்.

பாராளுமன்ற முறை மூலமே, குடிஅரசு முறையிலே பக்குவம் ஏற்படுத்த முடியும்; அந்தப் பாராளுமன்ற முறைக்கு அடிப்படையாகத் தேவைப்படுவது, அரசியல் கட்சிகள்— அந்த முறைதான் இங்கு உள்ளது என்று கூறும் நாடுகள் உள்ளன; சோவியத்தோ. அரசியல் கட்சிகள் ஒன்றோ டொன்று மோதிக்கொள்வது, நேரக்கேடு, வீணாட்டம்; அத் தகைய கட்சிகள், பணம் படைத்தோரின் உடைமைகளாகி விடுகின்றன; எனவே மக்களாட்சி என்பது வெறும் கேலிக் கூத்தாகிவிடுகிறது; எனவே இங்கு ஒரே கட்சிதான் உண்டு அது மக்கள் கட்சி! ஒரே தேர்தல்தான்—அந்தக் கட்சி மட்டுமே ஈடுபடும் தேர்தல்—இதுதான் உண்மையான மக்க ளாட்சி; மற்றது போலி! புரட்டு! பகட்டு!—என்று செப்புகிறது.

இது ஆட்சி முறையிலே ஒருவகை என்று கூறத்தக்க தேயன்றிப், பாராளுமன்ற ஆட்சி முறை ஆகாது என்று கூறிடும், அரசியல் தத்துவவாதிகள் நிரம்ப உள்ளனர்.

முடி ஆட்சி, ஒரு அருள் பெற்ற குடும்பத்துக்கு மட்டுமே, ஆட்சி நடாத்தும் தகுதி, வழிவழி கிடைத்திடும் என்ற நிலையை, நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகிறது.

குடிஅரசு முறையோ, கொல்லன் மகனுயினும், உழவனுயினும், சிறுகடை நடாத்துவோனுயினும், செருப்பு தைப்போனுயினும்,—ஆட்சி நடத்திடும் ஆற்றலைப் பெற்றிட இயலும், என்ற நம்பிக்கையும், அந்த உரிமை அவனுக்கு உண்டு என்ற நிலையையும், ஏற்படுத்தித் தருகிறது.

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்— என்பதிலே மன்னர், என்ற வார்த்தை, ஆட்சி நடாத்தும் உரிமையைக் குறிக்கமட்டுமே, பயன்படுதல் வேண்டுமேயன்றி, மன்னன் போல், அருள் பெற்றேன், அமுல் நடத்துவேன், எது செயினும் முறையே என்று எவரும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற மனப்போக்கை, மண்டைக் கனத்தைக் குறித்திடப் பயன்படுத்தப்படுமானுல், குடிஅரசு முறை, கொடுமைகளை மட்டும் மூட்டுவதாக அல்ல, மடைமைப் படுகுழியில் மக்களைத் தள்ளிடும் மாபெரும் சதியாகிப்போகும்.

இந்த நிலையில், இன்று நடைபெறும் அரசு முறை ஆகி விட்டது என்றுதானே, என்னவோ, குடிஅரசுத் தலைவர் பாபு இராஜேந்திர பிரசாத், மனம் வெதும்பியது போலவும், கேட்போர் மனம் புண்படும் முறையிலும், சில கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிருர். பத்ரிநாத் போய்வந்தவர், பாபம் போக மார்க்கம் ஏதேனும் கூறுவார் என்று பலரும் எதிர்பார்த்திருப்பர்—ஆனல் பாபுவோ, இன்றுள்ள ஆட்சி முறைபற்றி, கேலியும் கண்டனமும், வியப்பும் வேதனையும் நெளியும் விதமான கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிருர்.

சட்டமன்றங்களில் அமர்ந்து, சட்டமியற்றுவோருக்கு, அதற்குத் தேவையான, அறிவாற்றல் இல்லை; அவர்களுக்கு, உள்ள ஒரே தகுதி, அவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்பது தான். அப்படித் தேர்ந்தெடுத்த மக்கள் யார் எனில் இவர்களைப் போலவே அறிவாற்றலற்றவர்கள்— என்ற கருத்துப்படப் பேசிவிட்டார்.

குருடும் குருடும் குருடாட்டம் ஆடுவது போல என்பார்களே, அதுபோல, இன்று ஆட்சி முறை இருப்பதாக, அவர் கருதுகிருர்.

இவ்விதமான கருத்துக்கொண்டுள்ள, இவரே, குடி அரசுத் தலைவராக, இன்று அமர்ந்திருப்பது, கேலிக்குரிய, கண்டிக்கத்தக்க, தரம்கெட்ட ஒரு அரசியல் முறையின் மூலமாகத்தான் என்பதை அவர் மறந்துவிட்டிருக்க முடியாது. சிலராகிலும் இதைச் சுட்டிக்காட்டுவார்களே என்பதைத் தெரிந்தும்தான், குடி அரசுத்தலைவர் அவ்விதம் பேசியிருக்கிருர். பேசியதோடு நிற்கவில்லை, சட்டமன்றங்கள் செல்வதற்குச் சில தகுதிகள் இருத்தல் வேண்டும்; சில தகுதிகளைக் குறிப்பிட்டு, அத்தகுதிகள் உள்ளவர்கள் மட்டுமே, சட்ட மன்றங்கள் செல்லலாம் என்று முறை ஏற்படுத்துவது மிக நல்லது என்றும் எடுத்துக் காட்டி இருக்கிருர்.

மிக உச்சிக்குச் சென்று அமர்ந்து கொண்டவர்களும், சட்டமன்றம் போன்ற இடங்கள் செல்வது தமது தகுதிக்குக் குறைவு என்று கருதுவோரும், சட்டமன்றம்போன்ற இடங்களுக்குச் செல்லமுடியாது கிடப்போரும், செய்திடும், 'உபதேசம்' இது என்று மட்டும், பாபுவின் பேச்சைக்கொள்வதற்கு இல்லை.

முன்பொருமுறை, இப்போது இருந்துவரும் எல்லோரும் ஓட்அளிக்கும் முறை, இனியும் நீடிக்க வேண்டுமா? அதைவிட, மறைமுகத் தேர்தல் முறை இருப்பது நல்லதல்லவா?-என்ற கருத்துப்பட, நேரு பண்டிதர் பேசி இருக்கிறார்.

குடி அரசுதான் சிறந்தது, ஆனால் அது கட்சிகளற்ற குடி அரசாக இருக்கவேண்டும்— ஆனால் அதேபோது சர்வாதிகாரமும் கூடாது, சோவியத் முறையும் ஆகாது!—என்று ஜெயப்பிரகாஷ்நாராயணன் கூறிவருகிறார்.

பெரியார், பலமுறை பேசியிருக்கிறார், இராஜாவே ஆண்டால் என்ன? சர்வாதிகாரி இருப்பதுதான் நல்லது!—என்றெல்லாம்

அவர், இந்த நாடு பற்றியும், ஆட்சிபற்றியும் என்ன கருதுகிறார் என்பதை அறிந்துகொள்ள அவர் பன்முறை பேசி இருக்கிற ஒரு கருத்தைக் கவனித்தாலே போதும்;

“இந்த நாட்டை எவன் ஆண்டால் என்ன? இந்த நாட்டை ஒரு ஐதை செருப்பு ஆண்டிருக்கிறது, 14-வருஷங்கள்” என்று பேசி இருக்கிறார்.

இதைக் கவனிக்கும்போது, அவர், இந்த நாட்டு மக்களுடைய போக்கைக்குறித்துக் கொண்டுள்ள வெறுப்புத்தான், அவரை அவ்விதம் பேசவைக்கிறதேயன்றி, ஆட்சி முறைகளிலே, எது சிறந்தது, எது தரமானது என்று எண்ணிப்பார்த்து அவர் ஏதும் கூறுவதாகத் தெரியவில்லை என்பது விளக்கமாகிறது.

பாபு இராஜேந்திரர் போன்றவர்கள், இன்று, சட்டம் இயற்றும் போக்குக்கண்டு கசப்புற்று, இவர்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது சட்டம் இயற்ற என்று பேசுவது, என்ன

காரணத்தால்? அவர்களுக்குப் பிடித்தமற்ற முறையிலே, சட்டங்கள் இன்று நிறைவேற்றப் படுகின்றன, என்ற கசப்பா? அல்லது, இன்று சட்டமியற்றும் பொறுப்பும் உரிமையும் பெற்றுள்ள தமது கட்சியினர், இனி அந்த நிலையினின்றும், விரைவிலே தள்ளப்பட்டுப் போவார்கள்; அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால், யார்வேண்டுமானாலும் சட்டமன்றத்துக்குச் செல்லலாம் என்ற முறையையே மாற்றிவிட வேண்டும் என்று எண்ணுகிறாரா!

சட்டமன்றம் செல்வதற்குச் சில தகுதிகள் இருக்க வேண்டும் என்பது முறையானால், சட்டமன்றத்துத் தேர்தலில் ஈடுபட்டு 'ஓட்' அளிக்கவும், சில தகுதிகள் இருக்க வேண்டும், அல்லவா? அதாவது, வயது வந்த எல்லோருக்கும் 'ஓட்டு' என்ற முறை இருக்கக்கூடாது என்று ஏற்படுகிறது. அப்படியாகுமானால், நாடு, வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சி நடத்தி, முணுமுணுத்துக்கொண்டே, சிறிது சிறிதாக, அரசியல் உரிமைகளை மக்களுக்கு அளித்தார்களே, அந்தப் பழைய காலத்துக்கன்றோ இழுத்துச் செல்லப்படும்! அதனைத்தானே, ஐம்பது அறுபது ஆண்டுகளாக, எதேச்சாதிகாரம், பிற்போக்கு அரசியல், என்றெல்லாம், பாபுவின் சகாக்கள் கண்டித்தனர்.

இப்போது, எதேச்சாதிகாரமும், பிற்போக்கு அரசியல் முறையும்தான் தேவை, என்ற முடிவுக்குக் காங்கிரஸ் வந்துவிட்டது என்பதைத்தான் பாபுவின் பேச்சு முன்கூட்டியே அறிவிக்கிறதோ என்ற அச்சம் எவருக்கும் ஏற்படத்தான் செய்யும்.

சுதந்திரம் பெற்ற உடன், எமது காங்கிரஸ் கட்சிதான், எல்லா மக்களுக்கும் ஓட்டுரிமை வாங்கிக்கொடுத்தது என்று மார்தட்டிக் காங்கிரஸ், இனி வெகு விரைவில், கொடுத்த

ஓட்டுகளைப் பறித்துக்கொண்டு, எதேச்சாதிகார அரசியல் முறையை அமுல் நடத்தப் போகிறதோ, என்னவோ, யார் கண்டார்கள்.

எகிப்து நாட்டிலே, படைபலம் காட்டி, ஆட்சியைக் கைப்பற்றியுள்ள, நாசர் நல்லவர், திறமைமிக்கவர், இலட்சிய வாதி—எல்லாம் உண்மை. ஆனால், அவர், நான் பார்த்து, ஒத்துக்கொள்வது மட்டுமே அரயசில் கட்சி என்ற உரிமையைப் பெறமுடியும்—மற்றவை தலைகாட்டக்கூடாது என்று கூறிவிட்டார்.

அவருடைய சொல்லே சட்டம்! ஏனெனில், அந்தச் சொல்லுக்கு வலிவளிக்கப், பெரும்படை தயாராக இருக்கிறது.

அவர் போன்றே, இந்தோனேசிய அதிபர் சுகர்ணோவும், அரசியல் கட்சிகளுக்கு, இன்னின்ன இலக்கணம் இருக்க வேண்டும்; இவ்விதம் நடந்துகொள்ள வேண்டும், இல்லையென்றால், அந்தக் கட்சிகளின் சீட்டுக் கிழிக்கப்பட்டுவிடும், என்று அறிவித்துவிட்டார்.

உரிமைகள் பற்றிய ஆர்வமற்றவரோ, டாக்டர் சுகர்ணோ? இல்லை! நிரம்பப் பேசி இருக்கிறார், ஐக்ய நாடுகள் மன்றத்திலே !!

தம்பி! இந்தப் பெரும் தலைவர்களின், வியப்பூட்டும் பேச்சுகளைப் பார்க்கும்போது, இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், தமக்கு எவை சாத்தியமோ, பிடித்தமோ, அவைமட்டுமே, மக்களுக்கு நல்லாட்சி ஏற்படுத்தித் தரத்தக்கன; மற்ற எல்லா முறைகளும், தீது பயப்பன! எனவே, தேவையற்றன, நீக்கத்தக்கவை என்று கருதுகிறார்கள் என்பது மிக நன்றாகத் தெரிகிறது.

உலகப் பெருந்தலைவர்கள் கூடிப், போர்க்கருவிகளை ஒழித்திட, மாநாடு நடாத்துகிறார்களே, தம்பி! கூர்ந்து பார்த்தால், ஒவ்வொரு தலைவரும், தம்மிடம் இல்லாத போர்க்

கருவிகள், உலகிலே மற்ற எவரிடமும் இருத்தல் கூடாது; தமக்குச் சாத்யமாகாத எந்தப் போர்முறையும் திட்டமும், உலகிலே மற்ற எவரிடமும் இருத்தல் கூடாது, என்பதைத் தான், மிகச் சாமர்த்தியமாக பேசி வருவது புரியும்.

1932ல் ஜெனிவா நகரில் போர்க்கருவிகள் ஒழிப்புக்கான மாநாடொன்று நடைபெற்றது. சோவியத் நாட்டு லிட்விஞுப் இப்போது குருஷேவ் வலியுறுத்தியது போலவே, போர்க் கருவிகள் ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்ற திட்டம் கொடுத்துப் பேசினுர்.

அப்போது, ஸ்பெயின் நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த மாட்ரியாகா என்பவர் ஒரு கதை கூறிஞர்.

காட்டிலே உள்ள மிருகங்களெல்லாம் கூடி, ஒன்றை ஒன்று கொன்று குவித்திடும் கொடுமையை ஒழிக்க வழிவகை என்ன என்று மாநாடு நடத்தின. காட்டரசஞன சிங்கம், கெம்பீரக் குரலில். கழுகைப் பார்த்தபடி, நாமெல்லாம் கூர்மையான மூக்குகளை ஒழித்துவிடவேண்டும். என்று கூறிற்று; புலி, யானையைப்பார்த்தபடி, ஒழிககப்படவேண் டியது தந்தங்கள்! என்று பேசிற்று; யானேயோ, புலியைப் பார்த்துக் கொண்டே, கோரமான பற்களையும் கூரான நகங் களையும் ஒழித்தாக வேண்டும் என்று முழக்கமிட்டது இப்படி ஒவ்வொரு மிருகமும், தன்னிடம் எது இல்லேயோ எதை வைத்துக்கொண்டு, மற்ற மிருகங்கள் சொல்லும் வலிவு பெறுகின்றனவோ, அவைகளை ஒழித்துவிட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் பேசின. கடைசியாகக், கரடி எழுந்தது கனிவுடன், சொல்லும் செயலுக்குப் பயன்படும். எல்லாமே ஒழிக்கப்படத்தான் வேண்டும்—கொடி வாய், கூரான நகம், நீண்ட கூரிய மூக்கு—எல்லாம்—புலியெங்கும் இருந்து வருகிற, கட்டித் தழுவிக்கொள்ளும் முறை தவிர, மற்றதெல் லாம், ஒழிக்கப்பட்டாக வேண்டும், என்று கூறிற்று.

தம்பி! கரடி, கட்டிப்பிடித்தே மற்றதைக் கொல்ல வல்லது. எனவே, கரடி, அதுமட்டும் இருக்கவேண்டும்.

மற்றவை ஒழியவேண்டும், என்று பேசிற்று என்பதாகக் கூறினர் ஸ்பெயின் நாட்டுக்காரர்.

அது, சோவியத்தைக் கிண்டல் செய்யப் பேசப்பட்டது.

ஆனால், இதிலே தொக்கி நிற்கும் உண்மை, ஒவ்வொரு நாடும் மற்ற நாட்டுக்கு வலிவு எதுவோ, அதை ஒழிக்கவே, போர்க்கருவி ஒழிப்பு மாநாடு நடத்துகிறது, என்பதுதான்.

போர்க்கருவிபற்றி மட்டுமல்ல, ஆட்சிமுறை பற்றியும். பெரும் தலைவர்கள் பேசுவது, இஃதே போன்ற நோக்குடைய தாகவே இருந்துவரக் காண்கிறோம்.

நோக்கம் இருக்கட்டும், இந்தப் பேச்சுப்பேச ஏன் முன்வந்தனர், பாபு போன்றோர்! மக்கள், குடி அரசு முறையிலே அடியோடு நம்பிக்கை இழந்துவிடவில்லையே தவிர, எதிர்பார்த்த பலன், நலன், குடி அரசு முறைமூலம் கிடைக்கக் காணோமே என்ற ஏக்கமும் திகைப்பும், மக்கள் மனதிலே, வேகமாக வளர்ந்த வண்ணம் இருக்கிறது.

அதனைத் தெரிந்துகொண்டே பெருந்தலைவர்கள் இது போலப் பேசத் தலைப்பட்டுள்ளனர்.

மக்களுக்குத், திகைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதற்கும் காரணம் நிரம்ப இருக்கிறது.

எந்தக் குடி அரசு முறைபற்றி விழாக் கொண்டாடி, மக்களை, ஏத்தி ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே! என்று பாடி, ஓட்டு வாங்கி, ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கினார்களோ, அந்தக் காங்கிரசார் ஆட்சியிலே, வெள்ளைக்கார ஆட்சியிலே நடை பெற்றதைவிட, அளவிலும் வகையிலும் அதிகமான அடக்கு முறை அவிழ்த்து விடப்படுகிறது.

உலகுக்கே, சாந்திபோதனை பேசிவிட்டு, ஊர் திரும்பு கிறார், நேரு பண்டிதர்; அவர் ஆட்சியிலே என்ன நடக் கிறது; எதைக் கண்டார்?

சிறையில் அடைக்கப்பட்ட அகாலியர், கலகம் செய்தனர் என்பதற்காகச், சிறையிலே சுட்டுத் தள்ளப்பட்டனர்.

வரியோ ஏறியபடி இருக்கிறது; கடன் பளுவோ, கழுத்தை நெறிக்கும் அளவுக்கு; சட்டங்களோ, தொழிலாளரின் உரிமைகளைப் பறிக்கும் விதத்தில்! செல்வவான்களுக்குத் தரப்படும் சலுகைகளோ, அவர்களே வெட்கப்படும் அளவிலும், முறையிலும்/ விலைவாசியோ விஷம்போல் ஏறியபடி! நிர்வாகத்தில் ஊழல்களோ, நாற்றமெடுக்கும் அளவுக்கு!

என்றாலும், தம்பி! மீண்டும் மீண்டும் இத்துணை
கேடுபாடுகளைச் செய்திடும் காங்கிரஸ் கட்சிக்குத்
தேர்தல் வெற்றி கிடைக்கிறது.

இதைக் காணும்போது மக்களுக்கு, திகைப்பும், குடிஅரசு முறை மீதே ஒருவிதமான அருவருப்பும் ஏற்படத்தானே செய்யும்,

என்ன தேர்தல்!
என்ன சட்டசபை!
என்ன குடி அரசு!
எந்த அரசு வந்தும் நமது கஷ்டம்
போகக்காணோம்.

என்று மக்கள் மனம் குமுறிப் பேசுகின்றனர்.

பேசுகின்றனர், திகைப்படைகின்றனர், திகில்கூடக் கொள்கின்றனர்; ஆனால் கேடுபாடு நிறைந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியை வீழ்த்தும், உரிமையும் ஆற்றலும், குடிஅரசுக் கோட்பாட்டின் மூலம், தங்களிடம் தரப்பட்டிருக்கிறது, என்பதை மட்டும் தெளிவாக உணர மறுக்கின்றனர்.

விழிப்புடனிருத்தல், குடிஅரசு வெற்றிபெற மிக மிகத் தேவை.

விழிப்புடன் இருக்கும் நிலையில் உள்ள மக்களையே, குடிஅரசு முறையையும் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும், பணம் படைத்தோர், மயக்கவும், மிரட்டவும் முடிகிறது என்றால், விழிப்புணர்ச்சியே அற்றுக் கிடக்கும் மக்களிடம், ஆதிக்கக்காரர்கள் என்னதான் செய்யமாட்டார்கள்!

மக்களை, மிரட்டவும் மயக்கவும் எளிதாக முடிகிறது என்று தெரியும்போது, சீமான்கள், குடி அரசு முறையையே குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

நாம் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே அமர்ந்து கொண்டு, அதற்கு விளக்கம், இதற்குச் சமாதானம், இந்தக் கணக்கு அந்த விவரம், என்றெல்லாம் காட்டிக்கொண்டும், எதிர்ப்பாளர் களுடன் மல்லுக்கு நின்று கொண்டும், கஷ்டப் படுவானேன்; நமது 'பாகார்டு' ஓட்ட நல்ல ஆளை அமர்த்திக் கொள்வது போல நமது நலனைப் பாதுகாக்கும் முறையிலே ஆட்சி நடத்த, தக்கவர்களைத் தட்டிக்கொடுத்து, வேலை வாங்கினால் போதாதா!—என்ற முறையிலே தான் கோடீஸ்வரர்கள் உள்ளனர்.

ஐந்துகோடி ரூபாய் செலவிட்டுத்தான்
போன பொதுத்தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சி வெற்றி
பெற்றது என்பதைக் காங்கிரஸ் அமைச்சரே,
வெட்கமின்றி ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.

மக்கள் 'ஓட்' அளிக்கிறார்கள்; சீமான்கள் நோட் அளிக்கிறார்கள். ஓட்டளித்த மக்களுக்காக முற்போக்கான சட்டங்களை இயற்றுவோம். நோட் அளித்த சீமான்களுக் காக, அந்தச் சட்டத்திலே, நிறைய சந்துபொந்துகளை ஏற்படுத்திக் கொடுப்போம். திடலில் தீவிரம் பேசுவோம்—அது மக்களுக்குத் தரும் தித்திப்பு! மாளிகைகளிலே சீமான்களிடம், வேண்டுகோள் விடுப்போம்—அது இலட்சங் கள் பெற!!

இந்த முறையில்தானே தம்பி! காரியம் நடக்கிறது.

மக்களே! உங்கள் வாழ்வு வளம் பெறப் புதுப்புதுத் தொழில்களை அமைக்கிறோம் என்று திடலில் பேசுகின்றனர். மாளிகைக்காரரிடமோ,

தொழில்களை நடத்த, இன்னின்ன வசதிகள், சலுகைகள், வாய்ப்புகள், தருகிறோம். பெற்றுக் கொள்க என்று பேசுகின்றனர்.

ஐயன்மீர்! திட்டம் திட்டம் என்று பேசுகிறீர். புதுப் புதுத் தொழில் வளர்ப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு, முதலாளிகளைத்தானே கொழுக்க வைக்கிறீர்! என்று கேட்டு விட்டாலோ, மூக்குச் சிவந்துவிடுகிறது அமைச்சர்களுக்கு. அப்படியானால், தொழில் வளர வேண்டாம் என்கிறீரா! மக்கள் வறுமையிலேயே வாடட்டும் என்கிறீரா!—என்று பேசி, மக்கள்மீது மாயவலை வீசுகிறார்கள்.

தம்பி! ஒரு தகவல் பார்த்தேன், ஏதோ ஒரு இதழில் தனிப்பட்ட முதலாளி, சுயராஜ்யத்திலே தன் ஆதிக்கத்தை எந்த அளவு பெருக்கிக்கொள்ள முடிந்திருக்கிறது, என்பதற்கான தகவல். திகைத்தே போனேன். சொல்கிறேன், கேட்கிறாயா, திகைப்படையாமல். காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மெத்த வேண்டியவர் அல்லவா, பிர்லா! அவருடைய மாளிகையில்தானே, காந்தியாரே சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்!! அவருடைய தர்மாலயங்கள், என்னென்ன தெரியுமா! குமரி முதல் இமயம் வரை என்கிறார்கள் அல்லவா—அது இவரைப் பொறுத்த வரையிலே, முற்றிலும், உண்மை.

ஹென்றி கெய்சர் எனும் அமெரிக்கக் கோடீஸ்வரருடன் கூட்டாகச் சேர்ந்து, உத்திரப்பிரதேசத்தில், மிகப் பெரிய அலுமினியத் தொழிற்சாலையைத் துவக்கி இருக்கிறார்.

தம்பி! இங்கே ஏன், தொழிற்சாலை அமைக்கக் கூடாது என்று நாம் கேட்கும்போது, படிக்காதமேதையும் சேர்ந்து கொண்டே, பதில் கூறுகின்றனர், நினைவிலிருக்கிறதா—கண்ட கண்ட இடத்திலே தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து விடமுடியுமா! தொழிலுக்குத் தேவையான மூலப்பொருள் கிடைக்கவேண்டாமா? மூலப்பொருள் எங்கு கிடைக்கிறதோ அங்கு தொழில் வளரும். இதுகூடத் தெரியவில்லை, இந்தத் தி. மு. க,வுக்கு—என்று பேசிக் கெக்கலி செய்கின்றனர்.

ஆனால், தம்பி! பிர்லா அமெரிக்கக் கூட்டுடன் உத்தரப்பிரதேசத்தில் அமைக்கிறாரே, அலுமினியத் தொழிற்சாலை, அதற்கு மிகமிகத் தேவைப்படுவது பாக்சைட்! அந்தப் பாக்சைட் உத்தரப்பிரதேசத்தில் இல்லை. மத்திய பிரதேசத்திலிருந்து, 400 கல் தொலைவிலே இருந்து, கொண்டுவரப் படவேண்டும்!!

இதைச் சொல்லிப் பார், காமராஜரிடம், "போ! போ! அலுமினியமாவது காரியமாவது! இங்கே வேண்டியது சோறு!" என்று அழகாக எந்த நாட்டு அமைச்சரும் இதுவரை சொல்லாத முறையில், கூறுவார்.

பிர்லாவின் தொழிற்சாலை, உத்தரப்பிரதேசத்தையும் மத்தியப் பிரதேசத்தையும் இணைக்கிறது.

டெல்லியில், பிர்லா பஞ்சாலை!
பம்பாயில், பிர்லாவுக்கு சென்ச்சரி நூற்பாலை.
குவாலியரில், அவருக்கு, ஜீவா ஜீராவ் பஞ்சாலை.
கல்கத்தாவில், ஜெயஸ்ரீ நேசராம் பஞ்சாலை.
மத்யபிரதேசத்தில், குவாலியர் பட்டுநூல் ஆலை.
ஆமதாபாத்தில், புதிய சுவதேசி ஆலை.
ஹைதராபாத்தில், சிர்சில்க் எனும் ஆலை.

பிர்லா சணலாலை, ராமேஸ்வர் சணலாலை, பாலி சணலாலை, சூரா சணலாலை, இத்தனையும் கல்கத்தாவில்.

ஜாம் நகரில், திக்விஜயா, கம்பளி ஆலை.

கல்கத்தாவில், நெசவாலையந்திர உற்பத்திச்சாலை.

கிம்கோ, என்ற பெயரில், குவாலியரில், பரத்பூரில் தொழிற்சாலைகள்.

கல்கத்தாவில், புதிய இந்தியா, மேல் கங்கை, பாரத்பூர், அவுத், புது சுவதேசி, கோவிந்து, என்று இத்தனை பெயர்களில் சர்க்கரை ஆலைகள்.

பெப்பர்மின்டு தொழிற்சாலை, கல்கத்தாவில்.

வனஸ்பதி, துங்கபத்ரா தொழிற்சாலை, பேரார் சுவதேசி வனஸ்பதி, சர்க்கரை ஆலை யந்திர உற்பத்திச் சாலை, ஓரியன்ட் காகிதத் தொழிற்சாலை, இவ்வளவும் வங்காளத்தில்.

ஹைதராபாத்தில் சிர்பூர் காகித ஆலை.
ஓரியன்ட் மின்சாரவிசிறித் தொழிற்சாலை கல்கத்தாவில்.
பம்பாயில் ஹிண்ட் சைகல் தொழிற்சாலை.
கல்கத்தாவில், இந்துஸ்தான் மோட்டார் தொழிற்சாலை,
ஜெய்பூரில், தேசிய உருளைகள் தயாரிப்புத் தொழிற்சாலை.
பம்பாயில், உருக்கு உலை.

கல்கத்தாவில், யந்திரச் சாமான்கள் தயாரிப்புத் தொழிற்சாலை; ரேடியோ, பிளாஸ்டிக் தொழிற்சாலைகள், மருந்து வகை தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை. இவ்வளவும்.

போர்பந்தரில் சோடா உப்புத் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை.

தேடத்தேடத், தகவல்கள் நிறையக் கிடைக்கும். கிடைத்தது?

காங்கிரசாட்சி கனதனவான்களுக்குக் கரும்பாக இனிப்பதிலே வியப்பு என்ன?

இத்தனை, விதவிதமான தொழிற்சாலைகளை நடத்தும் பிர்லாவுக்கு, மூலதனம், வெளிநாட்டுக் கடன், வெளிநாட்டு யந்திரம், இவ்வளவும் தேவைப்படும் அளவுக்குக் கிடைக்கிறது; தொழில் தழைக்கிறது. காங்கிரசாட்சியின் துணையின்றி, எப்படி இப்படிப்பட்ட 'ராஜ்யத்தை' ஒரு பிர்லா அமைத்து, ஆண்டிட முடியும்.

காங்கிரசாட்சியின் துணை இவ்வளவுக்கும் தேவைப்படும்போது, தேர்தலிலே, காங்கிரசை வெற்றிபெறச் செய்வதிலே, பிர்லாவுக்கு அக்கரை எப்படி ஏற்படாமல் போகும் அந்த அக்கரை கோடிகளாகின்றன! கோடிகள் இருப்பதால், கோணல் ஆட்சி நடாத்திடினும், மக்களை மயக்கி, மீண்டும் பீடம் ஏறக் காங்கிரஸ் கட்சியால் முடிகிறது.

குடி அரசு, மக்களின் நலனைக் காத்திடும் அரசாகாமல் இருக்கிறது என்றால், தம்பி! காரணம் இப்போது புரிகிறது அல்லவா?

பலப்பல கோடி ரூபாய்கள், திட்டங்களின் பெயரால் செலவிடப்படுகின்றன; இதிலே, பெரும்பங்கு தனிப்பட்ட முதலாளிகளுக்குத்தான் சேருகிறது: அவர்கள் தொழில்கள் வளர, இலாபம் பெருக.

"முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே, 233 கோடி ரூபாய், தனியார் துறைக்கு ஒதுக்கினீர்களே—இதிலே, பல தொழில்களை அமைத்துக்கொண்டு, ஏகபோக பாத்யதை கொண்டாடும் 20 பெரிய தொழிலதிபர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தது எவ்வளவு தொகை? பரவலாகத் தொழில் வளரச், சிறு முதலாளிகளுக்குச் சேர்ந்தது எவ்வளவு தொகை?

இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே, தனியார் துறைக்கு 570 கோடி ரூபாய் ஒதுக்குகிறீர்களே, இதை எப்படிப் பகிர்ந்தளிக்கப் போகிறீர்கள்.

தொழில் உலகில், வல்லரசு அமைத்துக் கொள்ளப் பெரிய முதலாளிகளால் முடிகிறது! அதைத் தடுத்து நிறுத்த உங்களால் முடியவில்லை.

தொழிற்சாலை அதிபர்கள், மேலும் மேலும் வலிவு அடைகிறார்கள் ஆதிக்கம் பெறுகிறார்கள்"

என்று அசோக்மேத்தா பாராளுமன்றத்திலேயே பேசினார். பேசி? நான் எப்போதாவது எடுத்துச் சொன்னால்தான் வெளியே தெரியுமே தவிர இந்துவும், மெயிலும், இன்ன பிற இதழ்களும், இதனையா எழுதி மக்களுக்கு உண்மை நிலையைத் தெரியச் செய்திடும்! பத்திரிகைகள் மட்டும் என்ன—சூனைக்கல்லும் பிடாரிதான் என்ற பழமொழிப்படி தானே!

தம்பி! அரசு முறை, எவ்விதம் இருப்பினும், முடி அரசு ஆகட்டும், குடி அரசு ஆகட்டும், இங்கிலாந்தில் உள்ளதுபோல குடிக்கோனுச்சி யாகட்டும், முறை எவ்விதம்

இருப்பினும், தொழிலதிபர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டால், தீர்ந்தது—ஆட்டிவைக்கிறபடி ஆடும், நீட்டிய இடத்தில் கையெழுத்திடும்!

குடி அரசு முறையையும் வைத்துக்கொண்டு, சமூகத்திலேயும், தொழில் உலகிலேயும் ஆதிக்கக்காரர்களுக்குப்பிடி இருக்கும்படியும் அனுமதித்துவிட்டால், புத்தியுள்ள ஒரு மன்னனேகூடக், குடி அரசுக் கோட்பாடு பேசும் அமைச்சர்களை ஆட்டிப்படைக்க முடியும்.

அடுத்து அப்படிப்பட்ட ஒரு மன்னனைக் காணலாம்.

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்"

என்ற செய்யுளை, வேறு எதற்காக இல்லையென்றாலும், செந்தமிழின் செம்மை கருதியேனும் இன்றும் பள்ளிகளில் பிள்ளைகள் படிக்கின்றார்கள் அல்லவா!

அந்த உழவனைச் சற்றுக் காண்போமா? கழகத் தோழர்கள் எடுத்தளிக்கும் படப்பிடிப்பு அல்ல; காங்கிரஸ் ஆட்சி அமைத்த குழுவினர் தருவது.

1956—57-ம் ஆண்டு, உழவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்போர் நிலைகுறித்து, ஆய்ந்தறிந்து ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டுள்ளனர். இதற்கு முன்பும் இதுபோன்றதோர் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது.

வேறு எந்தச் செயலிலே காட்டத் தவறினாலும், காங்கிரஸ் துரைத்தனம், பல்வேறு குழுக்கள் அமைப்பது, அறிக்கைகள் வெளியிடுவது, ஆய்வுரைகளைத் தருவது எனும் செயலிலே மட்டும், மிகமிகச் சுறுசுறுப்புக் காட்டுகிறது. காங்கிரசார், ஆளவந்தார்களான பிறகு, வெளியிடப்பட்ட, அறிக்கைகளைக் குன்றெனக் குவித்துக் காட்டலாம்-அளவில் குன்று! பலன்? குடி அரசுத் துணைத் தலைவர், டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன், சின்னாட்களுக்கு முன்னம் ஆய்வுக் குழுக்கள் அமைப்பிலே, அறிக்கைகள் வெளியிடுவதிலே, எனக்குத்

துளியும் நம்பிக்கையில்லை, நானே, பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பல்கலைக் கழகம் குறித்து ஆழ்ந்தறிந்து அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறேன்; பலன் ஏதும் விளையவில்லை!!—என்று மெத்த வேதனையுடன் பேசினார்.

ஆளவந்தார்கள், குழுக்களை அமைக்கிறார்கள்; குழுக்கள் உலாவருகின்றன; உரையாடல்கள் உற்சாகத்துடன் தயாரித்து வெளியிடுகிறார்கள்; அந்த அறிக்கைகளோ குவிகின்றன; செயல்படவேண்டிய துரைத்தனமோ, துயில் கொண்டு விடுகிறது.

அறிக்கையின் மூலம் விளைவு, விரும்பத்தக்க முறையில் கிடைப்பதில்லை என்றாலும், கூர்ந்து பார்க்கக்கூடியவர்களுக்கு, நாட்டு நிலைமையையும், நாடாள்வோரின் திறனற்ற போக்கையும் எடுத்துக்காட்ட இவை பயன்படுகின்றன. அத்தகைய அறிக்கைகளிலே ஒன்றுதான், 1956—57-ம் ஆண்டு வெளிவந்தது; உழவர் பெருங்குடிமக்கள், இந்த உத்தமர்கள் ஆட்சியில் இராமராஜ்யம் என்பதே கிராம ராஜ்யம்தான் என்று தமக்குத்தாமே புகழாரம் சூட்டிக்கொள்வோர் ஆட்சியில், எத்தகைய நிலைமையிலே உள்ளனர் என்பதை இந்த அறிக்கை காட்டுகிறது.

3600 சிற்றூர்களிலே நிலைமைகளைக் கண்டறிந்து அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உழவுத் தொழிலில் உள்ளவர்கள், எவர், என்பதற்கு, ஆய்வுக்குழுவினர் ஒரு இலக்கணம் வகுத்துக்கொண்டு, அறிக்கை தயாரித்துள்ளனர். அந்த இலக்கணத்தின்படி, வருவாயின் பெரும் பகுதி, உழவுத் தொழிலில் கிடைக்கும் கூலியாக எவருக்கு அமைந்து இருக்கிறதோ, அவர்களே, உழவர் என்பதாகும்.

அந்த முறையில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வு, என்ன உண்மைகளைத் தந்திருக்கிறது?

உழவர்களின் நிலைமை, நாளுக்கு நாள் தேய்ந்து கொண்டு வருகிறது.

நிலமற்ற உழவர்களின் தொகை அதிகமாகி விட்டிருக்கிறது.

உழவுத் தொழிலில் உள்ளவர்களின் கூலி, குறைக்கப்பட்டுப்போயிருக்கிறது.

முன்பு 109 புதிய காசுகள், கூலியாகப்பெற்று! வந்த உழவர்களுக்கு இப்போது 96 புதிய காசுகள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன.

உழவுத் தொழிலிலே ஈடுபட்ட, பெண்களுக்கு, முன்பு 68 புதிய காசுகள் கிடைத்தன, காங்கிர சாட்சியின் சிறப்பின் விளைவாக (!) இப்போது அந்தக்கூலி குறைந்து, 59 புதிய காசுகள் பெறுகின் றனர்-தாய்மார்கள்.

சிறுவர்களோ, முன்பு பெற்றது 70 புதிய காசுகள்; இப்போது 53!

கொட்டுங்கடி! கும்மி கொட்டுங்கடி!

கோலேந்தும் காங்கிரஸ் புகழைப் பாடி!

என்று, 'மாதர் பகுதி' கும்மி கொட்டுகிறது. ஓட்டு வாங்க! ஆனால், அறிக்கையைப் பார்த்தாலோ, காங்கிரசாட்சியிலே ஏர்பிடித்தோன் திண்டாட்டம் வளருவது தெரிகிறது.

1951-ம் ஆண்டு அறிக்கைப்படி, உழவர் குடும்பத் துக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு 447 ரூபாய் வருவாயாம்! 1957-ம் ஆண்டிலே கணக்கெடுக்கும்போது, 437 ரூபாய் வருவாய் தான் கிடைக்கிறதாம்!!

கோழி கூவாமுன்பு எழுந்திருந்து சென்று, கோட்டான் கூவும்வரை பாடுபடும், உழவன், வருவாய் குறைந்துவிட் டிருக்கிறது. துணிச்சலுடன், அமைச்சர்கள், அவனுடைய குடிசைக்குப் பக்கத்திலேயே, கொடிமரம் நடுகிறார்கள்; கும்மி கொட்டிட, கொட்டி முழக்கிட, படை வருகிறது; பத்திரிகைகளோ, இந்த வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டப் பத்தி, பத்தியாகச், செய்திகளை வெளியிடுகின்றன.

நம்மவர்கள் வருகிறார்கள் நாடாள! நல்லவர்கள் வருகிறார்கள் பாடுபட! இனி நமது வருவாய் வளரும், வாட்டம் குறையும் என்று எண்ணினர். உழுதுகிடப்போர்! வருவாய் குறைந்துவிட்டிருக்கிறது; வாய்வீச்சு மிகுந்து விட் டிருக்கிறது.

உழவர்களின் வருவாய் குறைந்திருப்பது மட்டுமல்ல, வேதனையூட்டும் உண்மை; அவர்களின் வாழ்க்கைச் செலவு அதிகமாகிவிட்டிருக்கிறது.

முன்பு ஆண்டு ஒன்றுக்கு,461 ரூபாய் இருந்தால், குடும்பம், ஏதோ இழுத்துப்பறித்துக்கொண்ட நிலையில் நடந்து வந்தது; இப்போது, குடும்பச் செலவு, ஆண்டொன்றுக்கு, 618-ரூபாய் பிடிக்கிறதாம்.

தம்பி! கணக்குத் தயாரித்தது, நம் கழகமல்ல!! காங்கிரசாட்சி அமைத்த ஆய்வுக்குழு! கவனமிருக்கட்டும்! கவனப்படுத்திவை!

உழவர்களுக்குக் கடன் பளுவும் ஏறிவிட்டிருக்கிறது.

இந்த இலட்சணத்தில் ஆட்சியை நடத்திக்கொண்டு, பாரதிக்கு விழாக்கொண்டாடும்போது,

உழவுக்கும் தொழிலுக்கும்
வந்தனை செய்வோம்

என்று பாடிவிட்டால், பசித்த வயிறுக்குப் பாலும் பழமுமா கிடைத்துவிடும்! பாவிகளே! உங்களை நம்பி நாசமானோமே!!—என்று கொதித்தெழுந்து கேட்கத் தோன்றுகிறது, மாடென உழைத்து ஓடென ஆகிவிட்டிருக்கும் உழவர்களுக்கு. ஆனால், எப்படிக் கேட்பார்கள்? பேச வருகிற அமைச்சருடன்தான் பராக்குக் கூறுவோர், பல்லிளிப்போர், பர்மிட் கேட்போர், பட்டுப் பட்டாடைகள், பவுன் துப்பட்

டாக்கள்; பஸ்ரூட்டுகள், இப்படி ஒரு படையே வருகிறதே!! எப்படி மனதிலுள்ளதை எடுத்துக்கூற, உழவர்களுக்குத், தைரியம் ஏற்படும்.

அதோ அமைச்சரின் கால்தூசு தன்மேலே பட்டாலே போதும், அதைக்காட்டியே, அங்காடியிலே, செல்வாக்குப் பெறலாம் என்று எண்ணிக்கொள்பவர் போல நிற்கிறாரே, திருவாளர் சமயமறிந்தான் பிள்ளை, அவருக்குக் கண்ணுக்கு எட்டியதூரம் வரையிலே, கழனி! காடு என்கிறார் வயலை! கடாமாடுகள் என்கிறார், அதை உழுதுகிடப்பவர்களை! 'கனம்' என்கிறார் அமைச்சரை! இருளை ஓட்டும் அவர்காதிலுள்ள வைரக்கடுக்கன்! உடலிலே தங்கம், உள்ளத்திலே, இரும்பு!! அவரிடம் அண்டிப்பிழைக்கிறான், உழவன், அப்பன் அமைச்சர் பொய்யுரைக்கிறார் என்று, எப்படிக் கூற முடியும்?

காங்கிரசாட்சியிலே ஆதித்திராவிடர் வீடுகளிலே வெள்ளிப்பாத்திரங்கள் காணப்படும் அளவுக்கு வளம் கொழிக்கிறது, என்று வாய்கூசாமல் கனம், கக்கன் பேசுகிறார்.

ஐயா! தகரக்குவளையைப் பார்த்துவிட்டு இப்படிப் பேசலாமா? என்று கேட்கத்தோன்றுகிறது. ஆனால், அமைச்சரைச் சுற்றி நிற்கும் கனதனவான்கள், சற்றுத் தொலைவில், கெட்டித்த துப்பாக்கிகளுடன் தயாராக நின்று கொண்டிருக்கும், போலீஸ் படையினர், இவர்களைக் கண்டபிறகு, ஏழை எப்படிப் பேச முடியும்?

அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார்

இவர் அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே!

என்றல்லவா, பாரதியார், பாடினார்.

அச்சம்பிடித்தாட்டும் நிலையில் உள்ள, ஏழை உழவர்களை, போலீஸ் படை சூழ நின்றிடப்; பூமான்கள் உடனிருக்க, அதிகாரிகள் ஆரத்தி எடுத்திட, உலாவந்து, அமைச்சர்கள் காணும்போது, கிலி அதிகமாகுமேயன்றி, வேறென்ன ஏற்படமுடியும்.

அதை அறிந்து, அகமிக மகிழ்ந்துதான், அமைச்சர்கள், அமுலில் இருந்துகொண்டே, ஓட்டு வேட்டை ஆட வேண்டும். பஞ்சை பராரிகளிடம் பயமூட்டியே ஓட்டுகளைப் பறித்துக் கொள்ளமுடியும், என்று நம்பிக்கொண்டிருக் கின்றனர்.

இந்த முறைகேடான போக்கைத்தான் மலைபோலக், காங்கிரஸ் கட்சி நம்பிக்கொண்டிருக்கிறது.

குடி அரசு முறை, மக்களிடம் 'ஓட்டு' வாங்கி நடத்தப் படுவது.

ஆனால், அதிகார அமுலைக் கண்டால், இயல் பாகவே அச்சப்படும், மக்கள், பெரும் அளவுக்கு இருக்கும் இந்த நாட்டில். இந்த நாட்களில்; அமைச்சர்களாகப் பதவியில் இருந்துகொண்டே பவனி வந்து, தேர்தல் நடத்துவது எப்படி நியாய மாகும்?

செய்தவைகளை எடுத்துக் காட்டி, மக்களுடைய ஆதரவை, மீண்டும் பெறமுடியும் என்ற நம்பிக்கை இவர் களுக்கு இருக்குமானால், தேர்தலுக்கு ஒரு ஆறு திங்களுக்கு முன்பாகவேனும், பதவியைவிட்டு விலகி நின்று, காங்கிரஸ் காரர்களாக மட்டும் கிராமப்புறம் சென்று, ஓட்டுக்கேட்க வேண்டும்.

அப்படிக் கேட்டுப் பெரும் அளவு ஓட்டு, இவர்கள் பெற்றுவிடுவார்களானால், தம்பி! அதுதான், அறவழி நடாத்திடும் அரசியல் என்று கூறத்தக்கதாகும்.

அஃதன்றி, அமைச்சர்களாகக் கொலுவிருந்த வண்ணமே, 'ஓட்டு' வேட்டையிலும் ஈடுபடுவார்களானால், குடி அரசு முறையைக் கோணல் வழியில் பயன்படுத்தி ஆதிக்கம் தேடிக் கொள்கிறார்கள் என்றுதான், அறிவாளர் எவரும் கூறுவர்.

கட்சிக் கண்ணோட்டத்துடன் அல்ல, இதனை நான் கூறுவது.

விதி, பழைமைப் பிடி, ஜாதி எனும் பல கொடுமை யான பிடிப்புகளிலிருந்தே இன்றும் விடுபட முடியாமல்' தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும், மக்களிடம், அதிகாரம் தரும் அச்சத்தையும் ஏவிவிட்டு, ஓட்டுவாங்குவது, அறமல்ல; அரசியலே, வெறும் சூதாட்டம் ஆக்குவதேயாகும், என்ற பொதுநெறியற்றி எடுத்துரைக்கிறேன்; கட்சி வளர்ச்சிக்காக அல்ல.

மன்னன் எதையும் செய்யலாம், என்பது தவறு, தீது, கொடுமை. என்பதால்தான், முடி அரசு முறையை மாற்றிக் குடி அரசு முறையைத் தேடினர்; குடி அரசிலோ, மந்திரி கள் எதையும் செய்ய வல்லவர்கள். என்பதை உணர்ந்து' உள்ளத்தில் கிலி குடிகொண்ட நிலையில் இருக்கும் மக்க ளிடம், மந்திரிகளாக இருந்துகொண்டே, ஓட்டுக் கேட்பது முடி அரசு முறையின் கேடுபாட்டைவிட மோசமான நிலைமையையன்றோ ஏற்படுத்திவிடும்.

> எனவேதான், குடி அரசு முறை, இந்த நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் உண்மையான, மக்களாட்சி அமைய வழிகோல வேண்டு மானல், பொதுத் தேர்தலுக்கு ஆறு திங்களுக்கு முன்னலாவது காங்கிரஸ் மந்திரிகள் பதவியை விட்டு விலகிச் சொந்த அறிவாற்றலைக் காட்டிக், கட்சி சாதித்தவைகளை எடுத்துக் கூறி 'ஓட்டு' கேட்கவேண்டும்.

முன்பு' இருந்ததைவிடக் காங்கிரசுக்கு இப்போது வலிவு அதிகமாகி இருக்கிறது என்று முதலமைச்சர் காமராஜர் பேசி வருகிறர்.

> அவர் கூறுவதிலேயே அவருக்கே நம்பிக்கை இருக்குமானல், தேர்தலுக்கு ஆறு திங்களுக்கு முன்பு, பதவியை விட்டு விலகி, வெறும் காமராஜராக, கர்ம

வீரர் காமராஜராகவோ, பச்சைத் தமிழர் காமராஜ ராகவோ, கிராமம் கிராமமாகச் சென்று, போட்ட பாதைகள், வெட்டிய வாய்க்கால்கள், தோண்டிய கிணறுகள், திறந்த பள்ளிக்கூடங்கள், ஏற்றிய விளக்குகள்—இவைகளுக்காக வாங்கிய வரித்தொகை—இந்தக் கணக்கைக் காட்டி, 'ஓட்டு' வாங்கிவிடட்டும், பார்க்கலாம்!!

தம்பி! இந்த ஏற்பாடு, இன்றுள்ள நிலையில், குடி அரசு முறையைக்கூடத் தூய்மைப்படுத்த, மிக மிகத் தேவை.

எல்லா அரசியல் கட்சிகளுமே. இதனை நாட்டு மக்கள் முன் ஒரு, உடனடிப் பிரச்சினையாக வைத்து, மக்களின் வலிவைத் திரட்டிக் காட்டிக் காங்கிரஸ் கட்சியை இந்த ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கும்படி, வலியுறுத்த வேண்டும்.

ஏதோ ஓரளவுக்காகிலும், குடி அரசு முறை பலன் தரவேண்டும் என்று விரும்பினால், இந்த ஏற்பாடு, நடைமுறைக்கு வந்தே ஆகவேண்டும்.

பாபு இராஜேந்திர பிரசாத், சட்டம் இயற்றச் செல்வோர்களுக்குத் தகுதிகள் இருத்தல் வேண்டும் என்று கூறினார்—அதுபோலவே, அல்லது அதனைவிட மிக மிக அவசியமாகவும் அவசரமாகவும், இன்று தேவைப்படுவது, மக்களை மிரட்டி 'ஓட்டு' வாங்கும் முறையை ஒழித்துக் கட்டுவது.

தேர்தலில் ஈடுபட்டு, மக்களின் ஆதரவைக் கேட்டுப் பெறச் செல்வோர், அமைச்சர்கள் என்ற 'அந்தஸ்து' பலத்தைக் காட்டுவது, அவர்களுக்கு பதவியை விட்டு விட்டால், மக்களின் நல்லாதரவைப் பெறத்தக்க வேறு தகுதிகள் இல்லை என்பதையே, உலகுக்கே எடுத்துக் காட்டும், தரக்குறைவான காரியமாகிப்போகும்.

கட்சி மகத்தான காரியங்களைச் சாதித்துவிட்டது என்பதற்காக அல்ல, அமைச்சர்களாக இருக்கிறார்களே, என்பதற்காகவே, நெஞ்சின் குமுறலை அடக்கிக்கொண்டு, கிடக்கிறோம், என்று பேசாதவர்கள் இல்லை.

குடி அரசு முறையிலே செய்யப்பட வேண்டிய திருத்தங்கள் குறித்துப், பாபு இராஜேந்திரர் போன்றோரெல்லாம், அக்கறை காட்டிப் பேசுவதால், தம்பி! உடனடியாகக் கவனிக்கப்படவேண்டிய பிரச்சினையை எடுத்துரைத்தேன்—என் வார்த்தையைக் கேட்டுவிட்டு, அமைச்சர்களுக்கு, 'ரோஷம்' பொத்துக்கொண்டு வந்துவிடும், அடே! அறிவிலி! எமக்கு இருக்கும் செல்வாக்கு, அமைச்சர்களாக இருப்பதனால் மட்டும் என்று, வாய்த் துடுக்காகக் கூறுகிறாய்? எம்மை நாடு அறியும்—நன்கு அறியும்!! எமது அளிவாற்றல், வீரதீரம், தியாகம், யாவும், அறியாத வீடு உண்டா? கேவலம், அமைச்சர் பதவியைக் காட்டிய, நாங்கள் 'ஓட்டு' வாங்கவேண்டும்? அங்ஙனமா, எண்ணிக்கொண்டாய்? இதோ பார், பதவி பழஞ் செருப்பு—வீசி எறிந்துவிட்டு, மக்களை அணுகி, எமது சொந்தத் தகுதி, திறமை, சாதித்தவை இவைகளைக் காட்டியே, ஓட்டுக் கேட்டுப் பெறுகிறோம்!!—என்று கூறிவிடுவார்கள், என்ற நம்பிக்கையுடன் இதைக் கூறவில்லை. நாடு அறியட்டும், இவர்கள், நிலைமையை—மக்கள் திரண்டெழுந்து வலியுறுத்தட்டும்—பொய்க்கால் இல்லாமல், பூச்சு, பூரம் இல்லாமல், வந்து 'ஓட்டு' கேளுங்கள்—அதுதான் முறை—எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்—என்று தத்துவம் பேசுகிறீர்கள்—ஆனால் அமைச்சர்களாக இருந்துகொண்டு, ஓட்டுக் கேட்க நீவிர் வருகிறபோது, நாங்கள், கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்க வேண்டி இருக்கிறது—நீவிர் கல்லைக் கனி என்று கூறினாலும், சுடு சொல்லை எம்மீது வீசினாலும், மறித்திட மார்க்கமின்றிக் கிடக்கவேண்டி நேரிடுகிறது—எப்பக்கம் திரும்பினாலும், உமக்கு, பதவி தரும் பலம் தெரிகிறது—திகில் பிறக்கிறது—ஓட்டுகளைத் தட்டிப் பறித்துக் கொள்கிறீர்கள்—இது குடி அரசு முறை அல்ல—தடி அரசு முறையாகிப் போகிறது. ஆகவே, எங்கள் தயவை நாடி வருகிற போதாகிலும், தடி தூக்கிக் கோலம் கலைத்துவிட்டு வாருங்கள்—காட்ட வேண்டிய கணக்கைக் காட்டுங்கள் நாங்கள் கேட்க

வேண்டியவைகளைக் கேட்கிறோம்—அதுதான் முறை—என்று மக்கள் கூறவேண்டும், என்பதற்காகவே, இதனை எழுதுகிறேன்.

தம்பி; பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குமேல் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்—சென்னையில், நான் ஓர் நாடகத்துக்குத் தலைமை வகிக்க அழைக்கப்பட்டுச் சென்றிருந்தேன். எனக்கு வலப்புறம், நாடகக் குழுவின் உரிமையாளர் அமர்ந்திருந்தார்—மறுபுறம், அவருடைய மகன், சிறுவன்—ஏழெட்டு வயதிருக்கும்—அமர்ந்திருந்தான்.

நாடக முடிவில், பேசச்சென்றேன். சிறந்த முறையில் அமைந்திருந்த நாடகம் அது. அன்று அந்தக் குழுவில் இருந்தவர்களில்; பலர், இன்று, திரையில் ஒளிவிடும் திறமை மிக்க நட்சத்திர நடிகர்களாக உள்ளனர். அவர்கள் அந்த நிலை பெறப்போகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டத்தக்க சிறப்புடனேயே, அவர்களின் அன்றைய நடிப்பு இருந்தது. பாராட்டிப் பேசினேன். உரிமையாளர், மாலை அணிவித்தார். அவர் மகன், மாலையையே உற்று உற்றுப் பார்த்தான்.

சிறுவன், மாலையை மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்துவிட்டுத், தன் தகப்பனாரைப் பார்த்து, "அப்பா! இவர் சின்ன மந்திரியா?"—என்று கேட்டான். எனக்கு, அந்தக் கேள்வி வியப்பாக இருந்தது. அவர், சற்றுச் சிரமப்பட்டார். சிறுவர்களா, கேள்விக்குப் பதில் பெறாமல் விடுவார்கள்! கிளறியபடி இருந்தான்—அவர், வேறு பக்கமாகப் பேச்சைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தார்.

"இவர் தானடா,...அண்ணாதுரை...அண்ணா...தெரியாது?"—என்று கேட்டார், சிறுவன் செல்லமாக, "ஓ! தெரியுமே! இவர்தான் அண்ணா! அது தெரியும். ஆனால், இவர், சின்ன மந்திரியா?"—என்று மீண்டும் கேட்டான். நான் சிறுவனைப் பார்த்து, "தம்பி! ஏன் அப்படிக் கேட்கிறாய்"? என்று கேட்டேன். உரிமையாளர், திகைத்தார்—சிறுவன், சொன்னான், 'நேற்று ஒருவர் தலைமை வகித்தார்.

அவர்க்குப் இந்தாப் பெரிய மாலை போட்டாங்க, அப்பா. அவர் யார் என்று கேட்டேன், மந்திரி என்று சொன்னார். இப்ப, உங்களுக்குச், சின்ன மாலைதான் போட்டாங்க... அதனாலேதான். நீங்க சின்ன மந்திரியா, என்று கேட்டேன்" —என்றான் சிரித்தேன், உரிமையாளரின் சங்கடத்தைக் குறைத்திட, அந்த உரிமையாளர், என்னிடம் உள்ளன்பு கொண்டவர்—அன்றும், இன்றும்-அன்றும், சரி, இன்றும் சரி, மந்திரிகளைவிட, நாடகத்தைக் காண்பதிலும், சுவைப்பதிலும், நடிப்புத் திறனைக் கண்டால், நடிகர்களின் விருப்பு வெறுப்புப் பற்றி மறந்து பாராட்டுவதிலும், நான் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவன் : இதை நாடு அறியும். என்னைத் திட்டுவதற்கு, மாற்றுக் கட்சியினர், பயன்படுத்தும் வார்த்தையிலே, :மிக முக்கியமான சொல்லே, கூத்தாடி என்பதல்லவா ?

இருப்பினும், மந்திரி தலைமை வகிக்கிறார், என்றால் மற்றவர்களுக்குச் செய்கிற மரியாதையைவிடச் சற்றுச் சிறப்பாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்பும், நிலையும், யாருக்கும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

இது தவறும் அல்ல! அவர்களிலே, மிகப் பலர், தலைமை வகிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்று, 'பெரியமாலை' என்றானே சிறுவன், அவ்விதமான மரியாதைகளைப் பெறுவதே, மந்திரிகள் என்ற பதவியில் இருக்கும் போதுதான்.

முன்னும் இல்லை, பின்பும் அநேகமாக இருக்காது.
என்போன்றோர்களின் நிலை, அது அல்ல.

ஆகவே, அமைச்சர்கள், 'பெரிய மாலை' போட்டுக் கொள்வது, தவறும் அல்ல, தகாது என்றும் கூறுவது கூடாது. ஆனால், சிறுவனுக்கு என்ன தோன்றிற்று? மந்திரிக்குப் பெரிய மாலை—அண்ணாதுரைக்குச் சின்ன மாலை—ஆகவே, இவன் சின்ன மந்திரி!—என்றுதானே!

குழந்தை உள்ளம் அது. குடிமக்களில் பெரும்பாலோருக்கும், நிலை அதுதான். அறிவாற்றல், தகுதி திறமை, என்பவைகளைப் பார்த்துமட்டும் அல்ல, :பதவியின் உயர்வைக் கண்டு,

'பெரிய மாலை' போடவேண்டியவர்களாகிறார்கள். மாலை மரியாதை மட்டும்தான் என்றால், நஷ்டமும் இல்லை; ஆபத்தும் எழாது. ஆனால், பதவி காரணமாக சூட்டிவிடப் படும், மயக்கம், அச்சம், காரணமாக, ஓட்டுகளை'யும் போடும் நிலை ஏற்பட்டுவிடுமானால், பிறகு குடி அரசு முறை, கோணலாட்சிக்குத்தானே, வழி ஏற்படுத்தும்.

தம்பி! ஒரு கணம் மீண்டும், அந்த நாடக மேடைக்குப் போவோம். மந்திரி என்பதால், 'பெரிய மாலை' போட்டுக் கொண்டதாலே ஆபத்து ஏதும் ஏற்பட்டுவிடாது—ஆனால், மந்திரியின் கரம் பட்டவன்தான் திறமுள்ள நடிகன், என்று ஒரு முறை உண்டாக்கி விட்டிருந்தால், என்ன நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும்? இன்று மந்திரிகளின் கரம் குலுக்கிக் களிப்படையும் நடிகர்களே கூட, ஒரு சமயம், மந்திரியின் கண் பார்வை கிடைக்காது போயிருக்குமானால், உரிய உயர் இடம் பெற்றிருக்க முடியாது.

நடிகன், எந்த இடம் பெறத் தக்கவன் என்பது, ரசிகர்களின், கைஒலியில் இருக்கிறது; மந்திரியின் பார்வையில் அல்ல!!

அதுபோலவே, யார் மக்களின் ஓட்டுகளைப் பெறத் தக்கவர்கள் என்பது, அவர்களின் அறிவாற்றல், செய்தவை, இவைகளைக் காட்டிப் பெறுவதாக இருக்கவேண்டும்—பதவியைக் காட்டிப் பறிக்கப்படுவதாக இருத்தல் கூடாது—அது தீது—பேராபத்துமாகும்.

குடி அரசு முறை, காங்கிரசாரிடம் இருப்பதால், உழவர்களின் நிலை, தேய்ந்துவிட்டிருக்கிறது என்பது, ஆய்வுக் குழுவின் அறிக்கையிலேயே, விளக்கமாக்கப்படுகிறது.

இதை ஆதாரமாகக் கொண்டு, 'ஓட்டு' அளிப்பது என்றால், உழவர் பெருங்குடி மக்களின் ஆதரவு, எப்படிக், காங்கிரஸ் கட்சிக்குக் கிடைக்க முடியும்?

இவ்வளவும் செய்துவிட்டு, உழவனைக் கடனாளியாக்கி, நோயாளியாக்கி, உழலவைத்து விட்டுப், பதவியைக் காட்டிப் பயமூட்டி, 'ஓட்டு' வாங்கினால், அது, கூர்மையான கத்தியைக் காட்டி நடத்தப்படும் வழிப்பறி, அல்லது சுவையான பண்டம் கொடுத்து குழந்தையை ஏய்த்துவிட்டு நடத்தப்படும் களவு, போன்றதாகத்தானே, ஆகிவிடும்.

இதனைத்தான் எல்லா அரசியல் கட்சிகளும், குடி அரசு செம்மையாக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலே அக்கறை கொண்டவர்களும், கவனிக்கவேண்டும்.

குடி அரசு முறையை ஏற்று நடத்திக்கொண்டு வரும் காங்கிரஸ் கட்சி, உழவர்களை எந்த நிலையில் வைத்திருக்கிறது என்பதைக் கண்டோமல்லவா! தம்பி; நெசவாளியைக் காண்போம்! அவன், இவர்கள் ஆட்சியிலே, எப்படி இருக்கிறான்? நெய்யுந் தொழிலுக்கு நிகர் இல்லை என்று நேர்த்தியாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. காங்கிரஸ் ஆட்சியோ, பட்டமரம் துளிர்த்திடச் செய்யும் 'மாயாவிகள்' நிரம்பியகட்சி என்று பாமரரிடம் கூறி வைத்திருக்கிறார்கள். இந்நிலையில், நெசவாளி முன்னேற்றம் அடைந்தல்லவா இருக்கவேண்டும்! ஆனால், எப்படி இருக்கிறான்? நான் எதற்காகத் தம்பி! அதைச் சொல்லிக், காங்கிரசாரின் கோபத்தைக் கிளறவேண்டும், ஒரே அடியாகச் சொல்வார்கள்—இவனுக்கு நெசவுத் தொழிலைபற்றி என்ன தெரியும்!—என்று. ஆகவே, நான் ஏதும் கூறப்போவதில்லை—இதோ ஒரு நெசவாளி! நீயே, கேள்.

நான் ஓர் ஏழை நெசவாளி, எனக்கு வயது 17. என் தந்தை சிறுவயதிலேயே என்னையும் என் தம்பி, தங்கை ஆகியவரையும் விட்டு விட்டு, இறந்து விட்டார். நான் தறி நெய்து, நான், தாயார், தம்பி, தங்கை ஆகிய நால்வரும் சாப்பிடவேண்டும். வீட்டுக்கு வாடகை கொடுக்க வேண்டும். குழந்தைகளுக்குப் படிப்பு, சம்பளம், துணி, மருந்து, வைத்தியம் ......இதோ எனது வருமானம்.

மாதம் ஒன்றுக்கு நான் நெய்வதால் கிடைக்கும் கூலி ரூபாய் 40. எனது தாயார் கூலிக்கு நூல் சுற்றினால் மாதம் 7, ரூபாய் கிடைக்கும் ஆக ரூபாய் 47 தான் மாத வருமானம். இதற்குக் குறையுமே தவிர அதிகமாவது கிடையாது.

தறியுடன் கூடிய வீட்டு வாடகை ரூபா 7
அரிசி, பருப்பு, சாப்பாட்டுவகை 30
பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் அல்லது புத்தக வகை, 2—8—0

ஆகச்செலவு 40—0—0

இனி வைத்தியம், போக்கு வரத்து, ஆடைகள், சினிமா இவைகளுக்கு நான் எங்கே போவது? தவிர. எனக்குத் திருமணம் ஆக வேண்டும். என் தங்கைக்கும் செய்ய வேண்டும். பெண்ணுக்கு நகை சீர் வரிசை இவைகள் உண்டல்லவா? இவற்றிற்கெல்லாம் பணம் தேவை. மேலும் எனது வயோதிகத் தாயாருக்குப் பிற்கால அந்திமக்கிரியைகள்—இவையெல்லாம் நான் சுமக்கும் பாரமாகும். எங்கே இதற்கெல்லாம் வருவாய்? நான் எந்த ரகம் போட்டுக் கொண்டு கைத்தறியிலே நெய்தாலும், மாதம் சுமார் 40, 50, 60 ரூபாய்க்கு மேல் வருவாய் காண முடியாது. இது என் குடும்பத்துக்குப் போதுமா? பெருகிவரும் குடும்பத்திற்கும் அதனால் ஏற்படும் செலவுகளுக்கும் நான் எங்கே போவது?

தம்பி! என்ன பதில் அளிக்கப்போகிருய்? நான் என்ன அண்ணு! பதில் அளிக்க முடியும்? அவர்களை ஆண்டிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் காங்கிரஸ், கட்சி அல்லவா பதில் கூறவேண்டும்—என்றுதான் கூறுவாய், நெசவாளி காங்கிரஸ் கட்சியினரைக் கேட்கிருன் என்ருல்,

கலகக்காரன்
கழகக்காரன்

என்று ஏசி, அவன் வாயை அடைத்துவிட முடியும்—முடிகிறது.

கூட்டுறவு நாடு
காங்கிரசைத் தேடு

என்று புத்திமதி கூறிட, பெரியவர்கள் முன் வருகிறார்கள்.

காலத்துக்கேற்ற ரகம் வேண்டும்
நாணயமாகத் தொழில் நடத்தவேண்டும் என்று எச்சரிக்கை கூறிடவும் கதராடையினர் உள்ளனர்.

இதையே நம்பிக்கிடக்காதே.
விசைத் தறி வைத்துக்கொள்.
வேறு வேலைக்குப்போ!

என்று பயங்கரமான, அல்லது பயனற்ற யோசனைகளைக் கூறவும், காங்கிரசில் ஆட்கள் உள்ளனர்.

தொழில் துறை அமைச்சர் வெங்கட்டராமன், நொந்துகிடப்பதாகப் பேசும் நெசவாளி, கேட்டிடும் கேள்விக்குப்பதில். எவ்வளவு பளிச்சுப் பளிச்செனத் தருகிறார் தெரியுமா, தம்பி! அதைப் படித்தால்; நெசவாளி மீது கோபமே கூட ஏற்பட்டுவிடக்கூடும் அவ்வளவு அன்புடன், அக்கரையுடன், பட்டியல் தருகிறார் அமைச்சர் இன்னின்ன உதவிகள், செய்கிறோம், என்பதாக. அவரே கூறட்டும், கேள், தம்பி!

> "...சமுக பொருளாதார நிலை உயர்வதில் சென்னை இராஜ்ய நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கமும், இதர நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களும், பெரும்பணி ஆற்றியுள்ளன என்பதை அறிய அரசாங்கம் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறது"

அரசாங்கம் மகிழ்ச்சி அடைகிறதாம்! நெசவாளி, குமுறுகிறான், என்கதி என்ன ஆவது? நான் எங்கே போவேன்? என்று கேட்கிறான். அமைச்சரோ, மகிழ்ச்சி அடைகிறார்—அவ்வளவு நன்மை செய்தாகிவிட்டதாம் நெசவாளிக்கு!

அமைச்சரின் பேச்சு, ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதுதானு? நெசவாளி, வேண்டுமென்று, வேதனைக்கீதம் பாடுகிருன்! நாம்தான் பார்க்கிருேமே, அவன், நாளுக்கு நாள் காய்ந்து, தேய்ந்து, உருமாறிப் போய்க்கொண்டிருக்கும், உள்ளம் உலுக்கும் காட்சியை. மரக்கிளை, ஆழ்கிணறு, இவைகளை அல்லவா, அவன், அமைச்சர்களை நம்புவதைவிட அதிக ஆர்வத்துடன் நம்புகிருன். அவ்வப்போது இதழ்களில் காண்கிருேமே, இம்சைக்கு ஆளான நெசவாளி படும் அவதிகளை. அமைச்சரோ, எவ்வளவோ உதவிகள்! செய்தபடி இருக்கிருேமே, இவ்வளவு செய்கிருேமே, என்று எங்களுக்கே மகிழ்ச்சி!!—என்கிருர்.

> "நாட்டிலே 2-ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் நிறைவேறியுங்கூடக் கைத்தறியாளர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை, அவர்களது சொந்த வாழ்க்கையில் எவ்வித மறுமலர்ச்சியும் ஏற்படவில்லை. சுருங்கச் சொன்ஞல், அவர்களது வாங்கும் சக்தி குறைந்துபோய், அகவிலை உயர்வுடன் அன்ருடம் மல்லுக் கட்டி வருகிருர்களென்று கூறலாம்."

தம்பி! கைத்தறியாளர்களின் பாதுகாவலன் என்ற நிலையில் உள்ளவர்கள், இதுபோலக் கூறுகிருர்கள்; அமைச்சரோ, அகமகிழ்ச்சி கொள்கிருர்; அந்த அகமகிழ்ச்சியையும் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு தான், அமெரிக்கா போயிருக்கிருர்,

யாரோ, வீணுகக் கண்ணீர் வடிக்கிருர்கள், கைத்தறியாளர்களைக் காட்டி; நிலைமை அது அல்ல. அமைச்சர் சொன்னதுபோல, அகமகிழத்தக்க அளவிலும் வகையிலும் தான் உதவி செய்கிறது சர்க்கார் என்று ஓட்டு கேட்க வரும் காங்கிரசார். கூறுவர்.

நெசவாளி கஷ்டப்படுகிருன், என்பதை மேலும் விளக்கமாகவே கூறுகிருர், பாதுகாவலர்.

"தொழிற்துறையில் அவர்களது ஆதார தேவையாகவுள்ள மூலப்பொருளான நூலுக்கு, இன்று உயர்ந்துள்ள விலையானது, இரண்டாவது உலக மகாயுத்த காலத்தில் மங்கம்மா மார்க்கட்டிலே விற்ற நூல் விலையைக் கேலிசெய்வதாக இருக்கிறது. கேள்விமுறையற்று உயர்ந்துவிட்ட நூல் விலை காரணமாகக், கைத்தறி நெசவாளர்கள் இன்று சொல்லொணுத் துன்ப துயரங்களுக்கு ஆளாகி நிற்கின்றனர்."

மங்கம்மா மார்க்கட்டு விலையைவிட, அதிகமாமே இப்போது—ஏழை பங்காளர் ஆட்சியிலே—கவனித்தாயா தம்பி! இது நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியாது—தெரிந்தாலும் உருட்டி மிரட்டி வாயை அடக்கிவிடலாம் என்ற துணிச்சலில்—கதராடைகளுக்கு, எவ்வளவு வீருப்பு, களைப்பு, முறைப்பு—பார்க்கிருயல்லவா!

"நூற்பாலை முதலாளிகளே தாங்களாக முன் வந்து நூலுக்கு விலைக்குறைவு செய்துவிட்டதாக அறிவித்து, அரசாங்கத்தையும் கைத்தறியாளர்களையும் ஒருவகையாக ஏமாற்றியதைத் தவிர, உருப்படியான பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை. அப்படித்தான் நூல் விலையைச் குறைத்துவிட்டதாகச் சொன்னுர்களே, அந்த விலைக்காவது மார்க்கெட்டில் நூல் கிடைக்கிறதா? இல்லையே! அதிலும் இப்போது கள்ளமார்க்கட்தானே!"

காங்கிரசாட்சி—கள்ளமார்க்கட்—இந்த இரண்டையும் எவ்வளவு ஜோடிப் பொருத்தத்தோடு, சேர்த்துப் பேசுகிருர்கள்! ஆனுல், துளியாவது வெட்கம் காணுமே, ஆளவந்தார்களுக்கு!!

கைத்தறியாளருக்கு நூல் கிடைப்பதில்லை—கள்ளமார்க்கட்டை நாடுகிருன்—விலை ஏறுகிறது—மங்கம்மா மார்க்கட் விலையைவிட!

ஆனுல், அமைச்சர்கள், 'நெசவாளி காலனி' திறப்பு விழா செய்யச் செல்கிருர்கள்—அதைத் திறப்பதற்காகத் திறக்கும் வாய், வலி எடுத்துப் போகும் அளவுக்கு, நமது கழகத்தைத் தூற்றிப்பேசப் பயன்படுத்திவிட்டு, இறுதியாக, எந்த

நாட்டு அரசியல் தலைவனும் எடுத்தியம்பத் தெரியாமல் தத்தளிக்கும் அதி அற்புதமான அரசியல் தத்துவம் பேசுவதாக எண்ணிக்கொண்டு, 'வீணுக. எதை எதையோ பேசுவானேன்—இப்போது வேண்டியது சோறு'!—என்று தெளிவுரை தருகிருர்கள்.

இனி இந்தச் சோற்றுக்குக்கூட, காமராஜர் அதிகமாக வாய்திறக்க முடியாதுபோலிருக்கிறது—நேரு பண்டிதர், அரிசிச்சோறு சாப்பிட்டால், சோம்பேறிகள் ஆகிவிடுகிருர்கள்—மூளை கூடச் சரியாக இருக்காது!—என்று பேசுகிருர்.

இத்தகைய ஒரு விஞ்ஞான நுணுக்கம் நிரம்பிய (!!) கருத்தை வெளியிடுவதற்கு முன்பு, நேரு பண்டிதர், நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்து, காமராஜர் போன்ருரிடம் கலந்து பேசித் தெரிந்துகொண்டுதான், வெளியிட்டிருப்பார். காமராஜர்களும். ஆமாமாம்! என்று தலை அசைத்திருக்கக்கூடும்.

கைத்தறியாளர்களுக்கு, காங்கிரஸ் ஒன்றுமே செய்யவில்லையா? ஏய்! கழகம்! உன்னைத்தான் கேட்கிறேன்! ரிபேட் கொடுப்பது, தெரியுமா? தெரியாதா? என்று கதருடையார் கோபத்துடன் கேட்கிருர்.

அமைச்சர்களோ, 'ரிபேட்' தருகிருேம்; இப்போது; ஆனுல், டில்லி வேறு விதமாகப் பேசுகிறது; ரிபேட் தொடர்ந்து கிடைக்கும் என்று கூறுவதற்கு இல்லை, என்று, பேசுகிருர்கள்.

> "கைத்தறித் தொழிலுக்குத் தொடர்ந்து பாது காப்புத் தர இயலாது; ரிபேட்டுக்குப் பதிலாக மாற்று யோசனை இருந்தால் தெரிவியுங்கள் என முக்கிய அமைச்சர்களே பேசுகிருர்கள். இதே பல்லவியை கதர்த்தொழிலைப் பார்த்துமட்டும் சொல்ல அவர்களது நா கூசுகிறதே. ஏன்?
>
> சாதாரண காலத்தில் கைத்தறி ஜவுளிக்கு 5 காசு ரிபேட். இப்போது தீபாவளிக்காகக் கூடுதலாக 5 காசு சேர்த்து ருபாய்க்கு 10 காசு ரிபேட் தர அனுமதித்து விட்டு, அடுத்த பக்கம் கதர் ஜவுளிக்கு ருபாய்க்கு 5 அணு—அதாவது 31 காசு ரிபேட் தருவதற்கு அனுமதிக்கிற நியாயம் எதில் உட்பட்டதோ தெரியவில்லை!"

தம்பி! இதைவிடத் தெளிவாக, கைத்தறியாளர் பிரச்சினையைக் கூற முடியாது.

நெசவாளியின் குமுறல், அமைச்சரின் அகமகிழ்ச்சி, மங்கம்மா மார்க்கட், கதருக்கு 5 அணு ரிபேட் என்ற, இவ் வளவும்பற்றி நான் இங்கு, கூறியிருப்பது, நெசவாளர்களின் பாதுகாவலனாகப் பணியாற்றும், "கைத்தறி" தீபாவளி மலரில் காணப்படும், கட்டுரைகள், தலையங்கம் இவற்றிலிருந்து, எடுக்கப்பட்டவை.

ஆக, ஆய்வுக் குழுவின் அறிக்கை, உழவர் படும் துயரத் தையும், நெசவாளர்படும் அல்லலை, 'கைத்தறி' மலரும், நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. உழவர்—நெசவாளர்—இவர்கள், சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் உள்ளவர்கள், இவர் களுக்குக் காங்கிரஸ் நடாத்தும் குடி அரசு, கொடுத்திருப்பது இது; இனிக் குடி அரசு முறை மீதே மக்களுக்குக் கசப்பு ஏற்படுவதில் வியப்பு என்ன?

அது சரி அண்ணு! முன்பே வாக்களித்தாய், மன்னனைக் காணலாம் என்று; நானும் ஆவலாக வந்தேன்; நெசவாளி யையும், உழவனையும் காட்டுகிருயே!!—என்றுதானே, தம்பி கேட்கிருய்.

இவர்கள் எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள்!!

முடிதரித்த மன்னனையே காணவேண்டுமா சரி! காணலாம் வா.

மன்னர்கள் பலர் உளர்; சிலரைக் காணலாம்!! காணு முன்பு இதனை எண்ணிப்பார்; முடி அரசு முறை தீது, ஆகாது, தேவையற்றது என்று கூறுவது, மிகச்சுவையுள்ள, மிக எளிதிலே எவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க அரசியல் தத்து வம் என்பது நிலைத்து நின்றுன பிறகும், மன்னர்களைக் காண் பது என்ருல், ஓர் ஆவல், பரபரப்பு உணர்ச்சி, உன்போன்ருர் உள்ளங்களில்கூட ஏற்பட்டுவிடுகிறதே, அது ஏன்? புரிகிறதா? மன்னர்கள் மமதையாளர்களாகி விடக்கூடும்,

மக்களை மந்தை என்றெண்ணி நடத்திடக்கூடும்—அதுபோல் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் பல உள! மக்கள் தமது குடிசைகளில் உள்ள தட்டுமுட்டுச் சாமான்களை விற்றுகிலும், மன்னன் மனையாட்டியின் கருத்துக்கேற்ற மரகத மணிமாலை—வாங்கப் பணம் செலுத்தவேண்டும் என்று கூறிய முடி அரசுகள் இருந்திருக்கின்றன. எனக்கு மட்டும் அவன் கிடைத்து விட்டால், இரு கரங்கள் போதும், வாள் வேண்டாம், வேல் வேண்டாம், கழுத்தை நெறித்தே காதகனைக் கொன்று போடுவேன்; கற்பழிக்கப்பட்ட கன்னியரின் கண்ணீரை எண்ணிக்கொண்டால் போதும், இந்த என் கரங்கள், இரும்பினும் வலிவுடையனவாகும்—என்று புரட்சிப் பொறி பறந்திடப் பேசிய வீரர்களை, முச்சந்தியிலே தூக்குமரம் நாட்டி, அதிலே பிணமாக்கித் தொங்கவிட்ட மன்னர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள். எனினும், இன்றும், இவ்வளவு சுவையுடன் 'ஜனநாயகம்' பேசும் இந்த நாட்களிலேயும், எங்கிருந்தாலும், யாரேனும் மன்னன் வருகிறார் என்றால், பார்க்கவேண்டும் என்று மக்களுக்கு ஆவல் பொங்குகிறது.

தலைவர்கள், நடிகர்கள், வெற்றி வீரர்கள், ஆகியோரைக் காணவும் மக்களுக்கு ஆவல் எழத்தான் செய்கிறது; ஆனால் அந்த ஆவல் அவர்கள் தத்தமது துறைகளில், பாராட்டத் தக்க திறம் காட்டி, மக்களின் மனதை ஈர்த்த பிறகே, ஏற்படுகிறது.

ஆனால், மன்னர்களைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலோ அவன் மன்னன் என்பதற்காகவே ஏற்பட்டுவிடுகிறது—தரம், திறம், வெற்றி,எதுவும் அவ்வளவாகத் தேவைப்படுவதில்லை.

இந்தநிலை, பழைமையை விட்டுவிடத் துணிவு இல்லாத இந்த நாட்டிலே மட்டும் என்பதற்கில்லை; புரட்சி பூத்திட்ட சோவியத் நாட்டிலேயே, இப்போது, மன்னர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக 'பவனி' வருகிறார்கள்; மக்கள் கண்டு மகிழ்கிறார்கள்.

என்ன எண்ணிக்கொண்டு, ஜார் மன்னனை ஒழித்துக் கட்டிய புரட்சிப் பரம்பரையினர், இந்த மன்னர்களைப் பார்க்கிறார்களோ! அப்படி அங்கு செல்லும் மன்னர்களும், சோவியத் மக்களைக் கண்டு புன்னகை புரிகிறார்களே, அதற்குத் தான் என்ன பொருளோ? யாரறிவர்!!

'மைசூர் மகாராஜா' அமெரிக்கா சென்று, காட்டு மிருகங்களைப் பற்றியும், கடவுள் கொள்கை பற்றியும், பல்கலைக் கழகங்களில் பேருரை யாற்றிவிட்டு, வருகிறார்.

'மகாராஜா'வை அமெரிக்க மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறார்கள். ஆனால் தங்கள் நாட்டுக்கு ஒரு 'ராஜா' வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பவுமில்லை; முன்பு இங்கிலாந்து நாட்டு அரசன் ஆணைக்கு உட்பட்டு இருந்த நிலைமையைப் புரட்சி நடாத்திப் போரிட்டு ஒழித்துக் கட்டியவர்கள், அமெரிக்கர்கள்.

அமெரிக்காவில், வரவேற்பு வைபவங்களைப் பெற்று, மகாராஜா! மகாராஜா! என்று மக்களால் புகழாரம் சூட்டப்பட்டு, மகிழ்ந்திடும் மன்னர், இங்கு திரும்பி வந்ததும், 'ராஜ்யம்' பறிபோன நிலைதான் அவரை வரவேற்கிறது!

நேபாள நாட்டு மன்னர், காஷ்மீர் நாட்டு மன்னர், இவர்கள் தத்தமது நாடுகளிலே, இன்று, இந்தியப் பேரரசின் துணை தரும் வலிவின் காரணத்தால்தான், அரசாள முடிகிறது—ஆனால் அவர்கள் 'பவனி' வரும், சோவியத் போன்ற புத்தம் புதுமுறை கண்ட நாடுகளிலே, அவர்கள், புரட்சித் தலைவர்களுடன் குலவ முடிகிறது, குடி அரசுத் தலைவருடன் கொலுவிருக்க முடிகிறது, மக்களாட்சிமட்டுமே மாண்பளிக்கும் என்ற கருத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்த, நாட்டுத் தலைவர்கள், இந்த மன்னர்களுடன் உரையாடி, உலக சமாதானம் குறித்தும், நேசத் தொடர்பு கொள்வது பற்றியும், பேசி, அறிக்கைவெளியிடுகிறார்கள். விந்தையாக இருக்கிறதல்லவா?

ஆப்கன் நாட்டு மன்னரும், மன்னர் பரூக்கை விரட்டி, அரசுத் தலைவராகிவிட்ட நாசரும், எழில்மிகு எகிப்தில் விருந்துண்டு மகிழ்கிறார்கள், உலகு சீர்பெற வழி காண்போம் என்று செப்புகிறார்கள்.

மைசூர், திருவனந்தபுரம், கொச்சி, புதுக்கோட்டை, போபால், ஜெயப்பூர், ஜோத்பூர்; பவநகர், நவநகர், பாடியாலா,—இப்படியுள்ள ஐநூறுக்கு மேற்பட்ட இராஜ்யங்களை அரசாண்டு வந்தவர்களை, இந்தியப் பேரரசு வீட்டுக்கு

அனுப்பிவிட்டது— எனினும் இப்போது, 'பிரிட்டிஷ் மகாராணி' இங்கு வருகிறார்கள் என்பதற்காக, என்னென்ன வகையான விருந்து வைபவங்கள் ஏற்பாடு செய்வது என்பதுபற்றித், துரைத்தனமே சுறுசுறுப்பாகி விட்டிருக்கிறது.

மாலை போடலாம்—ஒன்றே ஒன்று!
விருந்துவைக்கலாம்—ஆங்கில முறை உணவு!

உடனிருந்து உபசாரங்களைக் கவனித்துக்கொள்ள, இலட்சுமி மேனன் எனும் துணை அமைச்சரே, கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறார்.

மகாராணி, புலிவேட்டை காண்பாராம்! மகாராணியின் மணாளன், புலியைச் சுடுவாராம்!

இருவரும் சென்று, காதற்சின்னமாம் கவின்மிகு 'தாஜ் மகாலை'க் காண்பாராம்—நிலவொளியில்!!

தம்பி! பிரிட்டிஷ் மகாராணியின் வரவேற்பு வைபவத்துக்காக, அமைச்சர்கள் வண்டுபோலச் சுறுசுறுப்பாகப் பணியாற்றுகிறார்கள்—அதிகாரிகள் பம்பரமாகச் சுழன்று வேலை செய்துகொண்டுள்ளனர்.

இது 'குடி அரசு' கொடிகட்டி வெற்றி முழக்கமிடும் காலம்—இப்போது, உலகில் மிகப்பெரிய ஏகாதிபத்தியத்தை அமைத்து, பல நாடுகளை அடிமைகொண்ட, பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் மகாராணியாருக்குக் குடி அரசு முறையை மேற்கொண்டுவிட்ட இந்தியாவில், இத்துணை சிறப்புடனும், பகட்டுடனும் வரவேற்புகள்!! பொருள் உண்டா, இதற்கு? குடி அரசு முறையிலே, மக்களுக்கு ஐயப்பாடே ஏற்பட்டு விடுமோ என்றுகூடச் சிலர் அச்சப்படுவர்—முடிதரித்தோர் முன், குடியாட்சித் தலைவர்கள், முகமன் கூறி நின்றிடும் அடக்க, உணர்ச்சியைக் காணும்போது.

அஃதேபோல, முடிதரித்தோர், குடியாட்சித் தலைவர்களுடன் கைகுலுக்கி, கனிவு காட்டி, அவர்தம் அறிவாற்றலைப் பாராட்டிப் பேசும்போது, குடியாட்சித் தலைவர்களில், மிக மிக உறுதி படைத்தவர்களுக்கேகூட ஒரு கணம், உச்சி குளிரத்தான் செய்யும்.

குடியாட்சி முறையை மேற்கொள்ளுங்கள். என்று முடி தரித்தோருக்கு இவர்கள் யோசனை கூறுவதில்லை. முடி அரசு தான் சாலச் சிறந்தது என்று குடியாட்சித் தலைவர்களுக்கு, மன்னர்களும் அறிவுரை கூறுவதில்லை; இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் 'அன்புரை' கூறிக்கொள்கின்றனர்; அவனியோர்க்கு வாழும் வழி கூறுகின்றனர்.

முடிதரித்தோருக்கு உள்ள பகட்டு கண்டு, குடியாட்சித் தலைவர்கட்கு, நெஞ்சில் சபலம் தட்டுகிறதோ என்னவோ, யார் கண்டார்கள். அதுபோலவே, குடியாட்சித் தலைவரானல்; மக்களின் பேரன்பு கிடைக்கிறது, என்பது கண்டு, முடி தரித்தோர், மனம், குடியாட்சி முறையை நாடுமோ, என்னவோ!

ஆனல், மக்கள் இன்றும், மன்னர்களைக் காண்பதிலே மட்டற்ற ஆர்வம் காட்டுகிருர்கள்.

ஈரான் நாட்டு மன்னருக்கு. சின்னட்களுக்கு முன்பு ஒரு ஆண் மகவு பிறந்தது! ஆண் குழந்தை ஈன்றெடுக்காத ஒரே காரணத்துக்காகவே, ஈரான் மன்னர், தன் இதயத்தில் இடம் பெற்ற பேரழகி சுரையா மகாராணியை, விலக்கி வைத்துவிட்டார், வேருர் மங்கையை மணமுடித்துக் கொண்டார்; அவள் பெற்றெடுத்தாள் ஆண் மகவு! ஈரான் நாடு விழாக்கோலம் பூண்டது! மன்னனுக்கு மகன் பிறந்தான்—நாட்டுக்கு இளவரசன் பிறந்தான்—என்று குதூகலம், நாடு முழுவதும்.

ஈரான் நாட்டு மன்னர், 'இளவரசனை'க் கண்டுவிட்டுத் திரும்புகையில், அவருடைய மோடாரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்த காட்சி படமெடுக்கப்பட்டு, குடியாட்சி பரவப் பாடுபடும் நாளிதழ்களில், முதல் பக்கத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இன்றளவும், பிடிதளரவில்லை, முறை அதிகமாக மாறி விடவில்லை, எல்லா அதிகாரமும் தமது கரத்திலேயே, வைத்துக்கொண்டு இருக்கிருர் அபிசீனிய நாட்டு மாமன்னர், ஹெயிலி செலாசி! சென்ற கிழமை, அவர் அரசாளத் தொடங்கி, முப்பதாண்டுகள் ஆயின என்பதைக் காட்டிட ஒரு விழா நடைபெற்றது —கோலாகலமாக,

பிரான்சு நாட்டிலே, மன்னனை விரட்டிய நாளை, இன்றும் விழாவாக்கிக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

ரஷிய நாட்டிலே இந்த நவம்பரில், ஜார்மன்னன் ஆட்சி ஒழிக்கப்பட்ட புரட்சி, விழா நாளாக்கப்பட்டுக் கொண்டாட்டம் நடக்கிறது.

அபிசீனியா நாட்டிலே, மாமன்னர் முடிதரித்து முப்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன என்பதால், மகிழ்ச்சியுற்று விழா கொண்டாடுகிறார்கள்.

பேரறிவாளன் என்று போற்றப்படும் சாலமன் எனும் மன்னனுக்கும், பேரழகி ஷீபா என்னும் அரசிக்கும் பிறந்த மைந்தனுடைய வழி வழி வந்தவர், அபிசீனிய மாமன்னர், என்கிறார்கள்.

இவரும் இன்றுள்ள குடியாட்சித் தலைவர்களுக்கு' நல்லாட்சி நடத்தவேண்டும் என்பது குறித்தும், உலகப்போர் மூண்டிடாமல், அறநெறியுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றியும் அறிவுரைகள் கூறுகிறார்.

இவ்விதமானதோர் விந்தையான நிலைமை இன்று இருந்து வருகிறது.

குடியாட்சி முறையை முடியாட்சி முறையுடன் இணைத்துக் கொண்டுள்ள நாடு பிரிட்டன்.

முடியுடையோன் தலையை வெட்டினர், பிரிட்டனில், முன்போர் முறை.

மற்றோர் மன்னனை நாடு கடத்தினர்!

மிகப் பழம் காலத்திலேயே, மன்னனை மாளிகைக்குள்ளே, மடக்கி அடக்கி, அவனிடம் 'உரிமைச் சாசனம்' எழுதி வாங்கினர்—இதே பிரிட்டனில்.

இதே பிரிட்டனில், மகாராணிக்குக் குழந்தை பிறக்கப் போகிறது என்று அறிவிக்கப்பட்டதும், கொட்டும் பனியைப் பொருட்படுத்தாமல், அரண்மனைக்கு எதிரே, பெருந்திரளாக மக்கள் கூடி நின்றனர்—சேதிகேட்டு மகிழ்ந்திட!

அப்படிப்பட்ட விந்தை முறைகள் நிறைந்த பிரிட்டனை, ஆண்ட ஓர் மன்னனைத்தான், நாடகப் பேராசிரியர், நானிலம் போற்றிய பகுத்தறிவாளர், பேரறிஞர் பெர்னுட்ஷா, 'ஆப்பிள் கார்ட்' எனும் தமது நாடக நூலொன்றிலே, படைத்துக் காட்டுகிருர்; ஆமாம் தம்பி! உண்மையாக இருந்த மன்னன் அல்ல; சமதர்ம குடிஅரசு, பகுத்தறிவு எனும், பல தூய கருத்துக்களைக் கருவூலமாக்கித் தந்த பேரறிஞர் பெர்னுர்ட்ஷாவின் கற்பனையில் தோன்றிய மன்னன்! காண் போம் வா!

மன்னன் அரண்மனை பெரியது! கவர்ச்சிகரமானது! மன்னனுடைய நிலைமைக்கு ஏற்றதாகத்தானே அவன் இருப்பிடம் இருத்தல் வேண்டும். நமது நாட்டிலே தம்பி! கோயில்—என்றே பெயர் தந்தனர், மன்னன் மனைக்கு.

நுழைவு வாயிலைக் கடந்துவிட்டோம்—முன்புறக் கூடம்! இங்கு உள்ள அதிகாரிகளிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு தான் உள்ளே போகமுடியும். அவர்கள் இருவரும், மன்னனுக்கு வந்த கடிதங்களைப் படித்துக்கொண்டும், இடையிடையே பேசிக்கொண்டுமிருக்கிருர்கள். என்ன செய்வது, தம்பி! களைத்தாலும், கண் சிமிட்டினுலும், இவர்கள், தங்கள் வேலை முடிந்தாலொழிய, அல்லது என்ன காரணத்தினுலோ நம்மிடம் அக்கரை ஏற்பட்டாலொழிய, உள்ளே செல்ல, அனுமதி அளிக்கமாட்டார்கள். எவ்வளவு நேரமாகும் என்று கேட்கிருய்—பார்வையால்! என் பெருமூச்சுக் கூறுவது புரியவில்லையா—எவ்வளவு நேரமாகுமோ எனக்கே தெரியாது.

இதுதான் அண்ணு! முடிஅரசு முறையிலே உள்ள கொடுமை—என்று கூறுவாய்.

குடியாட்சி முறையிலே மட்டும் என்னவாம்! கண்டவர் கண்ட கண்ட நேரத்திலெல்லாம், அமைச்சர் பெருமானைக் காணச் சென்றுவிடமுடியுமா? 'நந்திபூஜை' அங்கு இல்லையா?

இராஜகோபாலாச்சாரியார் அமைச்சராக வந்த உடன், குடியாட்சி முறையின் அருமை பெருமையை உயர்த்தும் நோக்குடன், தன்னை எவரும் எந்த நேரத்திலும் வந்து பார்க்க

லாம் என்று கூறினர். ஒரே கொண்டாட்டம் மக்களுக்கு! காங்கிரஸ் வட்டாரத்திலே பெருமகிழ்ச்சி! ஆனால், என்ன நடந்தது; தெரியுமோ? தம்பி! அணி அணியாகக் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் தொண்டர்களும்,வந்துபார்த்தபடி இருந்தனர்—வேறு வேலை பார்க்கவே நேரம் கிடைக்கவில்லை. கூப்பிய கரத்தைத், மடக்கமுடியவில்லை! சிரித்தமுகம்—மாறக்கூட நேரம் கிடைக்க வில்லை. கடைசியில், இது ஆகாது என்று உணர்ந்து, ஆச்சாரியார், முதலில் செய்திருந்த ஏற்பாட்டைக் கைவிட்டுவிட்டார்.

குடியாட்சியிலேயே இது என்றால், முடியாட்சியிலே, கட்டு, காவல், தடை, இவை அதிகமாகத்தானே இருந்திடும்!

அதிகாரிகள் நமது பக்கம் திரும்பிப் பார்ப்பதாக இல்லை—தம்பி! அடுத்து காண்போம், மன்னனை.

மன்னனைக் காணப் பலர் வரக்கூடும்; இளவரசர்கள், தளபதி, வணிகர் கோமான்கள், கலைவல்லோர், மார்க்கத் தலைவர்கள், வெளி நாட்டுத் தூதுவர்கள், இப்படிப் பலர். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும், மன்னனைக் காண்பது, அவருடன் உரையாடுவது என்பதிலே, ஒவ்வொரு முறை இருக்கும். கொலுமண்டபம், கோட்டை வெளி, விழாமன்றம், களியாட்டக் கூடம், கானாற்றுப்பக்கம் எனும் பல்வேறு அரங்கங்களில், மன்னனுடன் செல்வோர், அல்லது வந்துகாண்போர், என்ன முறையில் வரவேற்கப்படுபவர், எங்கு இடம் பெறுவர், என்பதற்கெல்லாம், கட்டுத்திட்டம் உண்டு; அது துளியும் கெடாதபடி பார்த்துக்கொள்வார்கள்; கெடவிடின், மன்னன், தன் நிலை அறியாது. தடுமாறினன் என்று கேலி பேசுவர், கண்டிக்கக் கூடச்செய்வர்.

இங்கு வர இருக்கும் பிரிட்டிஷ் பேரரசிக்கு மணாளராக இருப்பவர் வேறோர் நாட்டு அரசு குடும்பத்தவர் எனினும், அரசர் அல்ல! பேரரசியுடன் அவர் செல்கிறார், பல நாடுகளுக்கு; பேரரசிக்குக் காட்டப்படும் சில தனிச்சிறப்புகள்

இவருக்குக் கிடையாது; பெற இயலாது; கேட்கவும் மாட்டார். நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல, நாயகனுக்கும், அவர் பேரரசி!

பேரரசியின் பாராளுமன்றத் துவக்க உரை நிகழ்ந்தபோது, பேரரசியின் தங்கை, அவையில் அரச குடும்பத்தினருக்கு என்றுள்ள இருக்கையில் காணப்படவில்லை. காரணம் என்ன என்று இதழ்கள் விளக்கின. ஒரு இதழ், உண்மையான காரணம், அவர் மட்டும்தான், அரச குடும்பத்தினர் இருக்கையில் அமரலாமேயொழிய, பக்கத்தில் கணவன் அமரமுடியாது; ஏனெனில், அவர் அரச குடும்பத்தவர் அல்ல; தனக்கு ஒரு இடம், மணாளனுக்கு மற்றோர் இடம் என்று இருப்பதை விரும்பாததாலேயே அரச குமாரி, பாராளு மன்ற விழாவில் கலந்துகொள்ளவில்லை, என்று எழுதிற்று. இது இந்த ஆண்டு!!

இங்கு வர இருக்கிறாரே எலிசபத் பேரரசி, அவர், புலி வேட்டை காணப்போகிறார்; காண மட்டுமே! புலிவேட்டை ஆடப்போவதோ, பேரரசின் கணவர்.

தம்பி! பேரரசி, புலிவேட்டை ஆடுவது கூடாது; தரக் குறைவான செயல்! அவர் கணவர், வேட்டை ஆடலாம், அவருக்கு உள்ள நிலையின் அளவு அது! ஏன் இந்த வித்தியாசம் என்று வியப்பாக இருக்கிறதா? இதிலென்ன, தம்பி! வியப்பு? உண்மையாக நீ வியப்புற வேண்டியது எதை அறிந்து தெரியுமா? பேரரசியின் கணவன் பேரரசன் அல்ல! பேரரசனின் மனைவி பேரரசி ஆகலாம்!

இத்தகைய சில தனிச் சிறப்புகள், இன்றும், அரசர்களுக்கு உள்ளன; மக்களும், இந்தச் சிறப்புகளைத் தருவதிலே தயக்கம் காட்டுவதில்லை; மன்னன் உலா, விழாபோல் இருக்கலாம் என்கின்றனர் மக்கள்; விழாவில் களிப்புப் பெறுகின்றனர்! மன்னன், கண்ணைக் கவரும் வனப்பு அளித்திடும் அணிபணி பூண்டிடலாம், மக்கள் அதனை அனுமதிக்கின்றனர்! கண்டு அகமகிழ்கின்றனர்! ஆனால், மன்னன், ஆட்சிப்

பொறுப்பு அத்தனையும் வேண்டுமென்று கேட்டாலோ மறுக்கின்றனர்; உமக்கு எது நல்லது என்பது, எமக்கன்றோ தெரியும் என்று மன்னன் பேசிடின், அதனை மமதை என்கின்றனர் மக்கள் !!

பிடி யாராரிடமோ உளது, முடிமட்டும் நம் தலையில் ! அரசன் என்று விருது இருக்கிறது, ஆட்சியோ நம் விருப்பப் படி இல்லை ! அரண்மனை இருக்கிறது பெரிதாக, ஆனால் அது சிங்காரச் சிறைக்கூடம் போலாக்கப்படுகிறது ! இந்நிலையில் அரசர்க்கான உடையும் முடியும் வெறும் சுமையாகிறது, பொன்னால் சமைக்கப்பட்டு நவமணிகள் இழைக்கப்பட்ட, 'சிம்மாசனம்,' எந்தச் சமயத்திலும் கடித்திடத் தயாராக இருக்கும் சர்ப்பாசனம்' போலாகிறது ! இந்த நிலையில், மன்னன் என்று இருப்பதைவிடக் குடிமகனாக இருப்பது மேல் ! மன்னன், குடிமகனை, எப்படி வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம் என்ற முறை முறிந்து போய்விட்டது. குடிமகன். இன்று மன்னனை, எப்படி எப்படிக் காணவேண்டும் என்று எண்ணுகிறானோ, அதுபோல் ஆக்கிவிட முடிகிறது. இந்நிலையில், குடிமகனாக இருப்பது கோலேந்தியாக இருப்பதைக் காட்டிலும், எத்துணையோ மடங்கு மேலானது, என்று எண்ணிக்கிடந்திடும், மன்னர்களும் உளர்.

இவ்விதமான எண்ணம்கொண்ட மன்னனைத் தான் தம்பி ! நாம் காணப் புறப்பட்டோம்.

அதோ பார் ! ஏறு நடை ! எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று பேசக்கூடியவர் என்பதை எடுத்துக் காட்டிடும் பார்வை. கண்டவர் தன் நிலை உயர்ந்தது என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற நோக்குடன், உடை அலங்காரம். ஆதிக்கக்காரருக்கு அடிபணிபவன் நான் அல்ல ; நான் புரட்சி நோக்குடையவன் என்பதை எடுத்துக்காட்டும், சிகப்பு அங்கி. இவர் ஓர் அமைச்சர் ! புதிதாக அமைச்சரானவர் !

அமைச்சரானேன், என்றார் இவர்.

அமைச்சர் ஆக்கினேன் என்பார், முதலமைச்சர்.

இவர், வணிகக் கோட்டத் துறைக்குத் தலைமை ஏற்றிருக்கும் அமைச்சர். பேரறிஞர் பெர்னார்டுஷா, இந்த அமைச்சருக்கு போனார்ஜிஸ் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்.

தம்பி! நான், நமது வசதிக்காக, இந்த அமைச்சரை. புயலார் என்று அழைக்கிறேன். இந்த அமைச்சர், தமது அறிவாற்றலால், புரட்சிப் போக்கினால், முடி அரசு முறையையே வீழ்த்தத்தக்க புயல் கிளப்பி விடுவதாக எண்ணுபவர்; எனவே, இவருக்குப் புயலார் எனும் பெயர் ஒருவகையில் பொருத்தமானதுங்கூட.

அமைச்சர் அவையில் இடம் பெறுமுன், இவர், பொறி பறக்கப் பேசியும் புதுப்புது திட்டங்களைத் தீட்டியும், ஆட்சி முறையிலே மதமதப்பு ஏற்பட்டு விட்டது என்று கடிந்துரைத்தும், மன்னராட்சி முறை உள்ளமட்டும், மக்களாட்சி மலராது என்று விளக்கியும், முடிதரிப்போரே இருத்தல் ஆகாது, முழுக்க முழுக்கக் குடிஅரசு ஏற்பட்டாக வேண்டும் என்று முழக்கமிட்டு, 'பெரிய புள்ளி' ஆனவர்; "புயலார்" ஆனவர்!

அவருக்கு அமைச்சர் அவையில் இடம் தரப்பட்டது.

புதிய அமைச்சர் மன்னனைக் காண வருகிறார்.

மன்னனைக் காண வந்திருக்கிறேன்—என்று புயலார் கூறிடும்போது, அச்சொல் கேட்டதும் அலுவலர்கள் அஞ்சி நடுநடுங்கி, ஐயனே! அமருவீர்! இதோ அரைநொடியில் அரசனை அழைத்துவருகிறோம்!—என்று கூறிவிட்டு, ஓடோடிச்சென்று, அரசனை அழைத்து வருவர், என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கக்கூடும். ஏனெனில், மன்னர்களைப் பேட்டிகாணச் செல்வது பேதைமை என்றும், மக்களின் தலைவர்களை மன்னர்கள் காத்திருக்கச் செய்வது கொடுமை என்றும், அந்த முறையை வாழவிடுவது மடைமை என்றும், சந்தைத் திடலில், அவர், எத்தனையோ முறை முழக்க

மிட்டிருப்பார். அப்படிப்பட்டவர், அமைச்சர் என்ற நிலையைப் பெற்று மன்னனைக் காணவந்திருக்கிருர்—மதியிலிகள், அவரை, ஊர் என்ன? பேர் என்ன? உற்ற குறை யாது? என்று கேட்கிருர்கள்—அவ்விதம் கேட்டுக் கேட்டுப் பழக்கப் பட்டதால்!! புயலார் கோபம் கொள்ளாமலிருந்திருக்க முடியுமா.

கேட்பதென்ன காத்திருப்பதென்ன! வந்தது மன்னனைக் காண—காணச்செல்வோம்!!—என்று எண்ணிக்கொண்டார் போலிருக்கிறது, உள்ளே நுழைந்தார், மன்னனுக்கு அனுப்பப்படும் மடல்களைக் கவனிக்கும் அலுவலர் இருவர் கண்டனர்; அவர்களில் ஒருவன், வந்தவர் யார் எனக்கண்டு கொண்டான். அவர் போக்கும் நோக்கமும் தெரிந்தவன் என்ற முறையில், பேசினுன்.

"வருக! அமைச்சரே! வருக! தாங்கள் அமைச்சரான தற்காகத் தங்களை நான் வாழ்த்துகிறேன்......இல்லை, இல்லை, தங்களைப் பெற்றதற்காக, அமைச்சர் அவையை வாழ்த்துகிறேன்!"

பொல்லாதவன் இந்த இளைஞன். முடி அரசனே, குடி அரசுக் கொள்கையுடையோனே, எவனுயினும், புகழ்மொழி கேட்டால், மயங்கிப் போவர், என்ற உண்மையை உணர்ந்து, புயலாரிடமே, அந்த வித்தையைக் காட்டுகிருன். மன்னர்களாகிலும், பலருடைய புகழுரையைக் கேட்டுக் கேட்டுச் சலித்துப் போயிருப்பர்! எனவே அவர்கள், தம்மைப் புகழ்பவர்களின் எண்ணிக்கை வளர வளர, ஓரளவு சலிப்புணர்ச்சிகூடக் கொள்ளக்கூடும். புயலார் போன்றவர்கள் அவ்விதம் அல்லவே! அங்காடியிலும் ஆற்ருேரத் திடலிலும், முச்சந்தியிலும் மன்றங்களிலும், பாராட்டுரைகளைப் பெற்றிருப்பர். இது அரண்மனை! எந்த அரண்மனையைச் சுட்டிக் காட்டிக் காட்டி, ஆணவம் குடிகொண்ட இடம்! அக்ரமம் கொலு இருக்கும் கூடம்! என்றெல்லாம் கண்டித்துப்பேசி இருக்கிருரோ, அதே அரண்மனை, அங்கு அவன் நுழை

கிருன், மன்னனைக் காண, அமைச்சர் என்ற நிலை பெற்று! அந்த இடத்தில், தன்னைப் புகழ்கிருர்கள் என்ருல், உச்சி குளிர்ந்திடத் தானே செய்யும்.

மன்னர் ! என்று இளைஞர்களில் ஒருவன் அறிவிக்கிருன்.

உட்கார்ந்திருக்கும் புயலார், இருக்கையில் இருந்த படியே, கதவுப்பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிருர்—எழுந்திருக்க வில்லை.

மன்னன் வருகிருர் என்ற உடன், எழுந்து நின்ருல், செ தன்மானத்தை, இழந்துவிடும் செயலாகி விடாதா! ஓ! பயல், நம்மைக் கண்டதும் மரியாதை காட்டுகிருன் என்று மன்னன் எண்ணிக்கொண்டு விடுவானே!. நாடு, நமது கட்டளைக்காகக் காத்துக்கிடக்கிறது. நமது அறிவாற்றலால் இந்த அரசையே ஆட்டிப் படைக்கிறது-அப்படிப்பட்ட நாம், கேவலம், ஒரு முடிதாங்கியைக் கண்டு, எழுந்து நிற்பதா? கூடாது. கூடவே கூடாது. நாம் உட்கார்ந்தபடி இருந்தால் தான், நமது நிலையின் உயர்வு தெரியும், தரம்புரியும், குடி அரசுக் கோட்பாட்டுக்கு ஏற்றம் ஏற்படும், என்றெல்லாம் புயலார் எண்ணிக்கொண்டிருந்திருக்கக் கூடும்.

நாற்பத்தைந்து வயதிருக்கும் மன்னனுக்கு; நல்ல உயரம்; அறிவாளி என்பதைக் காட்டிடும் தோற்றம். கனிவுடன், கரங்களை நீட்டியபடி, புயலாரை நோக்கி வருகிருர்.

மன்:- என் சிறிய அரண்மனைக்கு வந்திருக்கிறீர்-நல்வரவேற்பு, புயலாரே! அமருங்களேன் !!

[மன்னன், அமைச்சருக்குத் தரவேண்டிய உரிய மதிப்பைத் தரவேண்டி, வரவேற்பு கூறுகிருன். மன்னனைக் காண வருபவர்கள், மன்னனைக் கண்டதும் எழுந்து நிற்பது வாடிக்கையாக இருந்துவரும் மரியாதை முறை; அங்ஙனம் நிற்பவரை, அமருக! என்று அன்புடன் மன்னன் கூறுவதும் மரியாதை முறைகளிலே ஒன்று.

மன்னன், தனக்கென்று இருந்துவரும் மரியாதை முறைப் படி, அமைச்சரை வரவேற்றபடி, அமருக! என்று கூறினர். அமைச்சர்தான், வழக்கமான மரியாதை முறையைக் கை யாள்வது தன் நிலைமையைக் குறைத்துவிடும், தாழ்வு மனப் பான்மையைக் காட்டும் என்று கருதி, எழுந்திருக்கவேயில்லை யே. அதைக் கவனித்து விட்டதாகக் கூட, மன்னன் காட் டிக்கொள்ளவில்லை. வழக்கமான மரியாதை முறை இருப்பது போலவே கருதிக்கொண்டு, அமருக! என்கிருர்.]

அமை :- நான் அமர்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிறேன்.

மன் :- உண்மை, புயலாரே! நான் அதைக் கவனிக்க வில்லை. மன்னித்துக்கொள்க! அமருக! என்று கூறிவிட்டேன்!! பழக் கம் அப்படி!

[தம்பி! மன்னன், எப்படிப்பட்டவன் என்பதை எடுத்துக் காட்ட இந்த ஒரு பேச்சு போதும் என்று கூறலாம்.

தேவையற்ற திமிர் என்றுதான், தெளிவுள்ள எவரும் கூறுவர், சாதாரண, வழக்கமான, மரியாதையைக் காட்டக் கூட மறுத்திட்ட, அமைச்சரின் போக்கை.

ஆனல் அதைக் கண்டும் காணுதது போலிருந்துவிட்டது மன்னனுடைய பெருந்தன்மையை மட்டுமல்ல, அவனுக்கு உள்ள 'எடைபோடும்' திறமையையும் நன்கு காட்டுகிறது.

ஆணவம் தலைக்கேறிவிட்ட நிலை இவனுக்கு; எனவே தான், கஷ்டமோ நஷ்டமோ தராத, மிக மிகச் சாதாரணமான மரியாதை முறையைக்கூட கைக்கொள்ளாதிருக்கிருன். இத் தனை முடுக்கும், முறிவுக்குத்தான் வழி அமைக்கும்!

இவன், கொந்தளிக்கும் உள்ளம் கொண்டவனே யொழிய, நின்று நிதானித்து, காரியமாற்றி, நீங்காப் புகழ் பெறும் வாய்ப்பினைத் தேடிக் கொள்பவனல்ல. எனவே இவன், நாம் கவனிக்கத்தக்க பகைவன் அல்ல! என்றுதான், மன்னன் எண்ணிக்கொண்டிருந்திருப்பான்.

அமருக! என்று கூறினேன், அட அறிவிலி! மன்னர்கள் அங்ஙனம் கூறுவது முறை! அதற்குப் பிறகு அமருவதே, பழக்கமாக இருந்து வருகிறது! என்று, மன்னன் கடிந்துரைக் கவில்லை, மாருக, மன்னித்தருள்க, பழக்கத்தால் அங்ஙனம் கூறிவிட்டேன், என்று பேசினுன்.

இங்கு அனேகர் வருகின்றனர், புயலாரே! அவர்கள் நான் நின்றுகொண்டிருக்கும்போது அமர்ந்து கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்! அது பண்பு அல்ல என்பதால்! அவர்கள் நின்று கொண்டிருக்க, நான் அமருவதும், பண்பு அல்ல! என வேதான், நான் அமருக! என்று கூறுவது வழக்கம். இங்கு எப்போதும் போலத்தான், முறை தெரிந்தவர்கள், மரியாதை அறிந்தவர்கள், பண்பு புரிந்தவர்கள் வந்திருக்கிருர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். அவ்விதம் நான் எண்ணிக் கொண்டதால்தான், வந்தவர் நின்றுகொண்டுதானே இருப் பார் என்ற நினைப்பில், அமருக! என்றேன். பண்புடன் நடந்துகொள்வோருக்கு. நான் காட்டும் மரியாதை அது. தங்களுக்கு அது தேவை இல்லை என்பதை அறியாது போனேன்-அமருக! என்று கூறியதற்காக மன்னித்திடுக!— என்றன்ருே, கூறுகிருன் கொற்றவன்!!]

இதற்குள், அலுவலர், ஓர் நாற்காலியை, புயலாருக்குப் பக்கத்தில் போடுகிருர்—மன்னன் காட்டிய குறி கண்டு.

பண்பற்று, நீ நடந்துகொண்டாலும், நான் அங்ஙனம் நடந்துக்கொள்ளமாட்டேன், என்று இடித்துரைப்பதுபோல, மன்னன், புயலாரைப் பார்த்து,

"என்னை உட்கார அனுமதிக்கிறீர்களா?"—என்று கேட்கிருர்.

மன்னன் பாடம் புகட்டக் கையாண்ட நேர்த்தியான இந்த முறை, அமைச்சர் புயலாருக்கு, புரிந்ததாகத் தெரிய வில்லை. அவருக்கு இருந்த எண்ணமெல்லாம் ஒருவன் மன் னன் என்பதற்காக, நான் ஒரு தனி மரியாதையும் காட்டி

என்னைத் தாழ்த்திக் கொள்ளமாட்டேன் என்பது தான். எனவே, அமைச்சர்.

“அட உட்கார் ஐயா! உட்கார்! உன் வீட்டில் தானே நீ இருக்கிறாய்.

எனக்கு இந்தச் சம்பிரதாய உபசார முறைகள் கட்டோடு பிடிக்காது.

என்று தான் பேச முடிகிறது.

மன்னனைக் காணச் சென்றேன்! நானென்ன, மற்ற மற்றவர்களைப் போல, நேரஞ்சாரூ !! பல்லிளிக்கும் பேர் வழியா! மன்னன் அவன் என்றால், நான் மக்களின் தலைவன்! மன்னர்களின் மணி முடியைப் பறித்தெடுத்து பந்தாடக்கூட உரிமையும வலிமையும் பெற்றவன். வந்தான் மன்னன். அவனிடம் கூலி வாங்கிக்கொண்டு கிடக்கும் பயல்கள், மன்னர்! மன்னர்! என்று பயபக்தியுடன் கூடினர். அந்தச் சொல்லைக் கேட்ட உடனே, நான் நடுநடுங்கிப் போவேன், கூப்பியகரத்துடன் நிற்பேன், என்று எண்ணிக்கொண்டார்கள் போலிருக்கிறது. நானு, என்னைவிட ஒருவன் மேலானவன் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வேன். என் வீரதீரம் எத்தகையது. அறிவாற்றல் எத்துணை சிறப்பானது! நான் மக்கள் தலைவன்! இவன் மன்னன்!! இவனைக் கண்டு நான் எழுந்திருக்கவில்லை, உட்கார்ந்தபடியே தான் இருந்தேன். மன்னன் திருதிருவென்று விழித்தான். கோபம் கொண்டு ஏதாகிலும் கேட்பான், செம்மையாகக் கொடுக்கலாம் என்று இருந்தேன். கோழை, வாயைத் திறந்தானில்லை. குழைந்து குழைந்து பேசினான்,—என்று பொறி பறக்கப் பேசிடுவார் நமது மாசற்ற தலைவர் என்று புகழ்பாடிடும் கூட்டத்தினர் முன்பு புயலார். அவ்வளவே! வேறு உருவான, சுவையான பயன்தரும் விளைவு எதுவும் ஏற்படாது, பண்பு மறந்த அந்தச் செயலால். மன்னன் ‘எடைபோட்டு’ இதனை அறிந்துகொண்டான்.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாங்கள் தேர்தலில் ஈடுபட்டீர்களே, அப்போதிருந்தே நான் தங்கள்

அரசியல் வாழ்க்கையைக் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். இப்போது தங்களைக் காணும் வாய்ப்பு கிடைத்தது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி தருகிறது.

காரணமற்ற மண்டைக்கனம் காட்டும் இந்த அமைச்சன் இரண்டொரு புகழுரைகளைப் பெற்றாலே, புத்தி தடுமாறி நிற்பான் என்பதைப் புரிந்துக்கொண்டுமட்டும், மன்னன் இதுபோலப் பேசினான் என்று கொள்வதற்கில்லை.

அரசுகளை ஆட்டிப்படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டிருப்பவனே, நான் உன்போன்றவர்களின் நடவடிக்கைகளை அறிந்துவைத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஏதுமறியாதவன் என்று என்னை எண்ணிக் கொள்ளாதே. முடிதாங்கியாக மட்டுமே இருக்கிறேன் என்று எண்ணிவிடாதே. நான் நாட்டிலே கிளம்பிடும் நானுவித மான சூழல்களையும் கூர்ந்து கவனித்தவண்ணம் இருக்கிறேன் —எனவே, நிலைமையை அறிந்து நடந்துகொள்ளக் கூடியவன், அப்படிப்பட்ட என்னை வீழ்த்துவது எளிதான செயலல்ல என்பதைத் தெரிந்து கொள்—என்று கூருமற் கூறுகிருன் மன்னன் !

இன்று அமைச்சனாகி அரண்மனைக்கு வந்திருக்கிருய், என்னைக் காண! என்னைக் காண வந்திருக்கும்போதே என்னை அவமானப்படுத்துவதாக எண்ணிக்கொண்டு உன் சிறுமைக் குணத்தைத்தான் காட்டி விட்டாய். இந்த அளவு உயர, இந்த நிலைபெற, இந்த இடம் பிடிக்க, நீ எத்தனை ஆண்டுகளாகப் பாடுபட்டு வந்திருக்கிருய், என்னென்ன கர்ணம், எத்துணை 'கூட்டு'—யாராருடைய 'தயவு'—இவைகளைத் துணைகொண்டு, வளர்ந்திருக்கிருய், இந்த வளர்ச்சியைக் காண, இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் உழன்று வந்திருக்கிருய்—தெரியும்—எனக்கு !!—என்று கேலிக் கசையடி அல்லவா தருகிருன் காவலன்.

இந்த உட்கருத்தினை அமைச்சர் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. மன்னன், இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகவே, தன்னைக் கவனித்து வந்திருப்பதாகக் கூறினார். அவ்வளவு பெருமதிப்பு நம்மிடம் மன்னருக்கு! நம்முடைய தரத்தையும் திறத்தையும் மன்னர் போற்றுகிறார்!!—என்று மட்டுமே எண்ணிக்கொள்ள முடிகிறது அமைச்சனால். அவ்வளவு தான் முடிகிறது. மகிழ்ச்சியுடன், தன் பெருமையைத் தம்பட்டமடித்துக் கொள்கிறான்.

ஆமாம் அரசே! கவனித்திருப்பீர். இரண்டொரு முறையாவது, நான் உங்களை உலுக்கிவிட்டிருப்பேன், அல்லவா! என்று கூறுகிறான். புரட்சிவீரன், அவன் சொல், மன்னனை உலுக்கிவிட்டதாம்!

புன்னகை புரிகிறான் மன்னன். புகழ்மொழி, இந்த புரட்சி வீரனை பூப்பந்தாக்கிவிடும் என்பது மன்னனுக்கு விளங்கிவிடுகிறது. அதே வழியில், அவனை இழுத்துச் செல்ல விரும்புகிறான். உலுக்கிவிட்டிருக்கிறேன் என்று மட்டும்தானே கூறினான் அமைச்சன்; அரசன் மேலும் ஒருபடி சென்று,

"தங்கள் முழக்கம், என் சிம்மாசனத்தையே பலமுறை ஆடச்செய்து விட்டிருக்கிறதே!"

என்று கூறுகிறான். இந்தப் புகழ்மொழி, அமைச்சருக்கு போதை ஏறச் செய்துவிடுகிறது. மன்னனிடம் தனித்திருந்து பேசவேண்டும்; மனம்விட்டுப் பேசவேண்டும்; இவன் சாதாரண மன்னன் அல்ல; நமது ஆற்றலை அறிந்திருக்கிறான்; நமது தாக்கும் சக்தி இவனுக்குப் புரிந்துவிட்டிருக்கிறது; இவனிடம் நாம் மிகத் தாராளமாகப் பேசலாம்—என்றெல்லாம் தோன்றுகிறது. அலுவலர் இருவர் ஆங்கு இருப்பது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

இவர்கள் இருவர் இங்கு உளர்! நாம் பேசுவதை எல்லாம் இவர்கள் கேட்டுக் கொண்டு இருப்பதா? என்று கேட்கிறார் அமைச்சர்.

அமைச்சர் புயலார், எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற கோட்பாட்டுக்காரர்! எனினும், அவர், மன்னனுடன் தனித்திருந்து அரசியல் விஷயம் பேசவேண்டுமே தவிர, கண்டவர்களின் முன்பு பேசுவது முறையல்ல, என்று எண்ணுகிறார்.

அவருடைய 'ஜனநாயகம்' எல்லோருக்கும், அல்ல! மன்னன் தன் மதிப்பை அறிந்து, தன்னிடம் அரசியல் விஷயமாகக் கலந்து பேசும் அளவுக்கு இருந்தால் போதும் என்று இருக்கிறது.

நாடாளும் மன்னன், அவனை எதிர்த்திடும் மக்கள் தலைவன், இந்த இருவர் கூடிப் பேசி நடத்துவதே ஜனநாயகமாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்.

மன்னன் ஜனநாயகவாதியாகிறார்—அவர்கள் இருப்பதால் தவறு ஏதும் ஏற்பட்டுவிடாது என்கிறார். பிறகு உரையாடல் நடைபெறுகிறது.

அமை :- இதுவரை மன்னர்கள் முன் எவரும் சொல்லிடாத விஷயங்களை நான் இப்போது சொல்லப்போகிறேன் என்பதை உணருகிறீரா?

மன் :- மகிழ்ச்சி அமைச்சரே! மன்னர்களிடம் என்னென்ன சொல்லமுடியுமோ, அவ்வளவும் சொல்லியாகி விட்டதாகத்தான் நான் கருதுகிறேன். ஏதேனும் சிறு அளவு புதுமை இருப்பினும், மகிழ்ச்சி!

அமை :- எச்சரிக்கிறேன் மன்னரே! தித்திப்புப் பேச்சல்ல! நான் வெளிப்படையாகப் பேசுபவன்.

மன் :- தாங்களா? இல்லை! இல்லை! தாங்கள் ஒரு புதிர்! எப்போதுமே எனக்குத் தாங்கள் ஒரு புதிராகவே இருந்து வருகிறீர்.

தம்பி! இந்தப் பேச்சு, அமைச்சருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தன் சொல், செயல், இவற்றின் உட்பொருள், வலிவு, விளைவு இவைகளைப் பிறர் அறிந்துகொள்ளவே இயலாது, புதிர்போல் இருக்கும் தனது நடவடிக்கை. இன்னது தான் என்று அறியாமல், எவரும் ஏமாந்து போவர், வீழ்ந்து போவர், என்று அமைச்சருக்கு உள்ளூற ஒரு எண்ணம். அடே, அப்பா! அவன் எமகாதகப் பேர்வழி! திட்டம் என்ன போடுகிறான், வழி என்ன தேடுகிறான் என்று கண்டுபிடிக்கவே முடியாதே! கடலாழம் காணலாம், இவன் கருத்தாழம் காண இயலாது எவராலும். இவன் ஓர் நடமாடும் புதிர்!—என்று தன்னைப்பற்றி எவரும் பேச வேண்டும்—புகழிலே இதற்கு நிகர் வேறு இல்லை—என்ற எண்ணம் இந்த அமைச்சருக்கு என்பதைக் கண்டுகொண்டுதான் மன்னன், அந்த நரம்பைத் தொட்டான். அமைச்சருக்கு அளவற்ற திருப்தி—மகிழ்ச்சி—புன்னகையை அடக்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை—ஏன் இந்தப் புகழ்மொழி! அப்படி எல்லாம் இல்லை! நான் சாதாரணம்—சாமான்யன்—புதிர் அல்ல—என்று கூற இயலவில்லை.

> ஆமாம்—ஒரு விதத்தில் உண்மைதான். நான் ஒரு புதிர்தான்!

என்று தன்னைத்தானே தட்டிக் கொடுத்துக் கொள்கிறான். மன்னன், உள்ளூறச் சிரித்திருப்பான்!

புதிர்போலிருக்கும் உம்மைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை—முயற்சித்தும். விளக்கமாகப் பேசும் அமைச்சரே!

ஆம்! வெளிப்படையாகத்தான் பேச வந்திருக்கிறேன்! முதலிலே இதை அறிந்துகொள்ளும், இந்த நாட்டை நீர் அல்ல, உமது அமைச்சர்கள் ஆள வேண்டும்.

கடினமான ஆட்சிப் பொறுப்பை அமைச்சர்கள் என் கரத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு பார்த்துக்கொள்வதற்கு நான் அவர்களுக்கு நன்றி கூறுவேன்.

உம்கரத்தில் இருப்பதாகச் சொல்வது தவறு. உமது அமைச்சர்களின் கரத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பு இருக்கிறது. கட்டுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் காவலன், நீர்! தெரிகிறதா? பெல்ஜியத்தில் இந்த முறையை என்ன பெயரிட்டுச் செல்கிறார்கள் தெரியுமா?

ரப்பர் ஸ்டாம்ப்! மந்திரி கை முத்திரை என்பார்கள்!

ஆமாம், மன்னவா! ஒரு ரப்பர்! ஸ்டாம்புதான், அப்படித்தான் நீர் இருந்தாக வேண்டும்.

ஆமாம், நாம் அப்படித்தான் ஆகிவிட்டிருக்கிறோம்.

அதென்ன, 'நாம்' என்கிறீர்? என்ன பொருள்?

நம்மிடம் காகிதங்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள். கை எழுத்திடுகிறோம். அவைகளைப் படிக்க அமைச்சர்களாகிய உமக்கு நேரம் இல்லை. அது நல்லது. ஆனால், நான் எல்லாவற்றையும் படித்தாக வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். விருப்பம் இருக்கிறதோ இல்லையோ. சரியோ தவறோ, கையொப்பமிடவேண்டும். குற்றமற்றவர்களுக்குக் கூடத் தூக்குத் தண்டனை தரப்பட்டிருக்கும், நான் கையொப்பமிட வேண்டும். தூக்குத் தண்டனை தரவேண்டிய குற்றம் செய்திருப்பார்கள் சிலர். தண்டனை தர எனக்கு அதிகாரம் இல்லை.

ஓஹோ! கொண்டுவா அவனுடைய தலையை என்று கொக்கரித்த காலம் திரும்பிவரவேண்டும் என்கிறீரா?

தம்பி! உரையாடலின்போதே, மன்னன், அமைச்சரின் உள்ளக்கிடக்கையை புரிந்து கொள்கிறான்.

அமைச்சரே! நான் மன்னனாக இருப்பதிலே ஒரு பிரமாதமும் இல்லை. அரசகுடும்பத்தவன், அரசன் ஆனேன், மற்ற வாரிசுகள் செத்ததால். ஆனால் உங்கள் பெருமையே பெருமை. சாமான்யக் குடும்பம்! வறுமை சூழ்ந்த இளமை. உழைப்பாலும், அறிவுத் திறத்தாலும் உயர்ந்து, நாடாளும் அமைச்சரானீர். மன்னராக இருக்கிறேன், என்ன பலன்? குடி அரசுத் தலைவராக இருப்பின், எவ்வளவு நிறம்பிய அதிகாரம் கிடைக்கும்! தாங்களே அப்படி, குடி அரசுத் தலைவராகப் போவதாகவும் கூறுகிறீர்கள்— என்று மன்னன் தேன் துளிகளாக்குகிறான் வார்த்தைகளை. சுவைத்து இன்புறுகிறார் அமைச்சர்.

அதென்ன குடி அரசுத் தலைவரானால் வலிவும் பொலிவும் அதிகம் என்கிறீர்! அப்படியானால் மன்னனாக இருப்பதைவிட குடி அரசுத் தலைவராவதைத்தானா மேலானது என்று கருதி விரும்புகிறீர்—என்று கேட்கிறார் அமைச்சர்.

அப்படிச் சொல்வதற்கில்லை. அரசனாக இருப்பவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லையே தவிர, அவர்கள் அரசராக இருக்கும்போது, பாதுகாப்பு நிறம்ப இருக்கிறது. ஜனநாயக முறைப்படி தலைவர்களாக வருகிறவர்களுக்கு அந்தப் பாதுகாப்பு இல்லை. போற்றுகிற மக்களே தூற்றிக்கீழே இறக்கி விடலாம், போட்டி ஏற்பட்டு தலைமைப்பதவி போய் விடலாம். வேறு ஒரு தலைவன் தோன்றி, அதிக தீவிரம் பேசி, மக்களைத் தன் பக்கம் அழைத்துக் கொள்ளலாம் அப்போது பழைய தலைவர் பாடு ஆபத்தாகிப் போகும். மன்னன் என்றால் அந்த ஆபத்து இல்லை. நிம்மதி இருக்கும். பாதுகாப்பு இருக்கும். அதிகாரம் இருக்காது, பரவாயில்லை; ஆபத்தும் இல்லை அல்லவா?

மன்னன், எடுத்துக் காட்டியது, மறுக்க முடியாத உண்மை என்பது அமைச்சருக்குப் புரிகிறது! புரிகிற காரணத்தாலேயே அச்சமும் ஏற்படுகிறது.

ஜனநாயக முறையிலே ஈடுபட்டுத் தலைவர்களாக, அமைச்சர்களாக, உயர்ந்து விடுவதாலேயே, மண்டைக் கனம் கொண்டுவிடாதீர்கள், ஆபத்து எந்த நேரத்திலும் உமது பதவிக்கு, செல்வாக்குக்கு, தலைமைக்கு ஏற்படலாம்! மக்களின் மனம் மாறிவிடக் கூடும்—வீழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும். எனவே அமைச்சர் என்ற நிலை கிடைத்ததும், இந்த உயர் இடம் என்றென்றைக்கும் இருக்கும், நம்மை மிஞ்சுவார் இல்லை, என்று எண்ணி இறுமாப்பு அடையாதீர். தலைக்கு மேல் ஆபத்து இருக்கிறது! அதைத் தெரிந்து, இந்தப் பதவி நிலையில்லாதது, இந்தச் செல்வாக்கு சரிந்துபோகக் கூடியது என்பதை உணர்ந்து, பக்குவமாக பண்போடு நடந்துகொள்வதுதான் அறிவுடைமை—என்று மன்னன் இலைமறைகாய் முறையில் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

நுழைந்தபோது இருந்த முடுக்கு, வெகுவாகக் குறைந்து தானே போகும், மறுக்கமுடியாத உண்மையினை மன்னன் எடுத்துச்சொன்ன பிறகு.

மன்னன் மகள் அங்கு வருகிறாள். மன்னன் வந்தபோது மரியாதை காட்டுவது வலிவற்ற தன்மையைக் காட்டுவதாகும் என்று எண்ணி, எழுந்து நிற்காதிருந்த அமைச்சர், மன்னன், தன் மகளை அறிமுகப்படுத்தியபோது, முக மலர்ச்சியுடன் எழுந்திருந்து, கனிவுடன் கை குலுக்குகிறான், அரசகுமாரியுடன். அரசகுமாரி, அவன் ஆடையைக் கூட, சரியில்லை என்று சுட்டிக்காட்டிக் கேலி செய்கிறாள். ஒரு விநாடி, அமைச்சருக்கு, 'சூடு' பிறக்கிறது. இது உழைப்பாளியின் உடை அரசகுமாரி! உத்தமரின் உடை! இதை அணிந்து கொள்வதிலே நான் பெருமை கொள்கிறேன்! —என்று முழக்கம் எழுப்புகிறான். அரசகுமாரி வாதாடவில்லை.

அதெல்லாம் சரி. அப்படித்தான் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் உமக்கு உடை ஒத்துவரவில்லை. உம்மைப்

பார்த்த உடனே, எவரும் சொல்லிவிடுவார்களே, ஆனும், வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர் இவர், என்று. உமக்கு ஏன், உழைப்பாளி உடை?

அரசகுமாரி, இவ்விதம் பேசக்கேட்டு அமைச்சருக்கு கோபம் வரவில்லை.

ஒரு விதத்தில் தாங்கள் சொல்வது சரி தான்.
என்று குழைந்து பேசத்தான் முடிகிறது.

மன்னன், மகளை அழைத்துக் கொண்டு செல்கிருன், மற்ருேர் சமயம் பேசலாம் என்று அமைச்சரிடம் கூறிவிட்டு.

அமைச்சர், சென்று வருக! என்று மரியாதையாகக் கூறுகிருர்.

அவர்கள் சென்ற பிறகு, அலுவலரிடம், அமைச்சர்,

"என்னதான் சொல்லு, மன்னன், மதியிலி அல்ல" என்று கூறுகிருன்.

மிரட்ட வந்தான் மன்னனை; மன்னன், அந்த அமைச்சரை மயக்கிவிட்டான்.

ஆணவமாக நடந்து அரசனை அவமதிக்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு நடந்துக் கொண்டான் அமைச்சன்; இரண்டொரு உண்மைகளைக் கூறியும், உச்சி குளிரும்படி சில புகழுரை பேசியும், தாக்கவந்த அமைச்சனை தழதழத்த குரலிற் பேசுவோனுக்கிவிட்டான், மன்னன்.

மன்னன் மதிமிக்கவன்; மன்னராட்சியுடன் இணைந்த மக்களாட்சியில் இடம் பெற்ற அமைச்சனே, மண்டைக் கனத்தை மட்டுமே நம்பிக்கிடந்தான், பிறகு? என்று கேட்கிருய் தம்பி!

எனக்கு இந்த "ராஜா" வேலை வேண்டாம்; விலகிவிட்டுப் போகிறேன்—என்று மன்னன் கூறுகிறான், இந்த அமைச்சர் மட்டுமல்ல, முதலமைச்சர் உட்பட அமைச்சர் அவையே கூடி, மன்னனை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறது, மன்னா! மன்னனாகவே வீற்றிருக்க வேண்டுகிறோம்!!—என்று.

மன்னன் என்ன செய்தான் மேலால் என்று அறிய வேண்டுகிறாய். ஆகட்டும் தம்பி!

நினைவிலிருக்கிறதல்லவா, குடி அரசுக் கோட்பாட்டினை ஏற்றுக்கொண்ட மன்னன்—முடி அரசு முறையின் மூலத்தைக் கல்லி எறியத் தேவையில்லை, அதனை ஓர் சின்னமாக அணியாக வைத்துக்கொண்டு, மக்களாட்சியை நடாத்திச் செல்ல இயலும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நாடாளும் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்ட, அமைச்சர்கள். அவர்களில் ஒருவனை மன்னன் தித்திப்புப் பேச்சுமூலமே, தீர்த்துக் கட்டிவிட முனைந்த கட்டம்! எதிர்த்துப் பேசச்சென்று, இளித்துவிட்டுத் திரும்பிய அவன் போக்கு—இதனைக் கண்டோம்.

மன்னன் முடிதரித்த—சிரம்கொண்டோன் மட்டுமல்ல; மனதிலே, திடம், பேச்சிலே திறம், நடவடிக்கையிலே உறுதி, இவையெலாம் கொண்டவன். எனின் அவன் ஏன், மன்னனாக இரேன் என்று கூறினான் என்றன்றோ கேட்கிறாய்! அது, அவன் கையாண்ட முறை! மன்னனைப் பொம்மையாக்கி வைத்துக்கொண்ட பிறகும், மனக்கொதிப்புத் தீராமல், அடியோடு ஒழித்துக்கட்டிவிட்டு, பீடத்தை வெற்றிடமாக்கி விட்டால் மட்டுமே, எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னராகத் திகழ முடியும் என்று எண்ணிக் கனல்கக்கும் கண்ணினராய், தீச்சொல் உமிழும் வாயினராய், கொலுவிருக்கும் அமைச்சர்களுக்குத் தக்கபாடம் புகட்டவேண்டும் என்று எண்ணினான், மன்னன், அதற்காகவே, மன்னன், நான் அரசபீடத்தில் அமர்ந்திருக்க விரும்பவில்லை—விலகிக்கொள்கிறேன்—என்றுரைத்தான்.

இவன் மிதமிகு மன்னன்! இவனுக்கெனத் துறையில்லை, அலுவல் இல்லை, அதிகாரம் இல்லை! முத்திரை மோதிரம் இருக்கிறது, நமது விருப்பத்தைச் சட்டமாக்கி அதிலே தன் பெயரை, ஆணையினைப் பொறித்திட! இவ்வளவே அவன் பணி! எனினும் இவன், இது போதும் என்று எண்ணுபவனுக இல்லை, கலைமாண்களையும், கலா பங்களையும், கிள்ளைமொழியையும் கிண்கிணி ஒலியையும், வண்ணத்தாமரையினையும் வட்டில் மோகினிகளையும், கண்டும் கொண்டும், காலமெலாம் களிநடம் புரியட்டும்—பணம் பாழாகும் ஓரளவு—எனினும் மக்களை ஆட்டிப்படைத்திடும் வாய்ப்பினை அதிகாரமூலம் பெற விழைவு கொள்ளாதிருந்தால் போதும், என்று எண்ணினர்—அங்ஙனம் எண்ணியே, அரண்மனையில் அரசோச்ச அனுமதித்தனர். இம்மன்னனே, அரண்மனையோடு தன் அரசோச்சுதல் இருந்துவிடுவதில் மன நிறைவு கொண்டானில்லை. அரசாளவேண்டும், அரசன் என்ற நிலை உண்மை என்றால், இல்லையேல், அரசாள, அரசன், என்ற நிலையையே வேண்டாமென்று விட்டொழிந்துவிடுதல் வேண்டும் - என்று எண்ணினன். அவனைத்தான் பெர்னுட்ஷா படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார், தமது நாடகப் பெருநூலில். புயலார் என்று கூறத்தக்க போக்குடைய, புதிய அமைச்சரை, மன்னன், புன்னகை பூத்த முகத்தினுக மட்டுமல்ல, அசட்டுச் சிரிப்புக்காரனுகவே, நொடியில் மாற்றி அனுப்பிய காட்சியினைக் கண்டாய். இனி அமைச்சர் அவை காணலாம்.

முதலமைச்சர், ப்ரோடியஸ் எனும் பெயருடையார், காட்சிமலம், அவர் போக்கு விளங்கிடும்—அதற்கேற்பப், பொருத்தமான, வசதியான பெயரைத்தேடிச் சூட்டிவிடு, தம்பி! அவருடைய தலைமையிலே அவை கூடுகிறது.

முடி தரித்த மன்னன் பிடியிலே சிக்கிக் கிடந்தது நாடு! அவன் இட்டது சட்டம்! என்ற நிலை இருந்தது. மக்கள், வாயில்லாப் பூச்சிகளாக்கப்பட்டுக் கிடந்தனர். நம் போன்றோரின் உள்ளத்திலே ஓராயிரம் உன்னதமான எண்ணம் எழும்

—பயனென்ன?—யாவும் மக்கி மண்ணுகிப் போகும்—அவை தமை மகித்திடான் மன்னன்! கலை அறியான்—எனினும் அவனே கலைக்கூடக் காவலன்! பொருள் ஈட்டும் வழி அறியான்—எனினும் பிறர் திரட்டியதைக் கொண்டுவந்து கொட்டச் சொல்வான், பெருநிதிக்கு உடையோன் ஆவான்! வாளேந்தான்—எனினும் அவனே படைகளுக்கெல்லாம் தலைவன் எனும் விருதுடையோன் என்பர்! இந்நிலையில் இருந்த முடி அரசு முறையினை எதிர்த்துப் போரிட்டுப் போரிட்டுக், குடி அரசுக் கோட்பாட்டினை மெள்ள மெள்ள வெற்றி பெறச் செய்து, கொற்றவன் கொலுவிருக்கட்டும், ஆனால் அரசு நடாத்த, ஆற்றலுள்ளோர் அமைச்சர்களாகட்டும்—அந்த ஆற்றலை அளந்திடும் கோலாக, மக்கள் அளித்திடும் ஆதரவு அமையட்டும்—அந்த ஆதரவு பெறும் முறையாக, தேர்தல் முறை ஏற்படட்டும் என்றெல்லாம், திட்டம் தீட்டி நடைமுறையாக்கி, மன்னனை இன்று, அரண்மனைவாழ் அலங்காரன் என்ற அளவுக்குக் கொண்டுவந்துநிறுத்தி விட்டோம்; உண்மையில் அரசாள்வது நாம்—என்று எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்து கிடப்போர், அமைச்சர்கள். முதலமைச்சரோ, அத்தகைய மகிழ்ச்சியால் மயக்கமுற்று உண்மை நிலைமையை அடியோடு மறந்துவிட்டவரல்ல—மன்னன், எப்படிப் பட்டவன் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறார்.

சென்ற தேர்தலிலே, நாம் மற்ற எல்லாக்கட்சிகளையும் அழித்தொழித்து, இந்த மூன்றாண்டுகளாக அதிகாரத்தில் அமர்ந்திருக்கிறோம். ஆனால், இந்த மூன்று ஆண்டுகளும், உள்ளபடி, நாட்டை ஆள்வது, இந்த மன்னன்தான் என்பதை உணர்கிறீர்களா...?

—என்று கேட்கிறார் முதலமைச்சர்!

முடி அரசு, நிலைகுலையாமல் இருந்த நாட்களில், அரசன், சிலரை அமைச்சர் ஆக்குவான்—ஆற்றல் அறிந்தேதான் என்பதல்ல—எவ்வகையாலோ, மன்னன் மனதில் இடம்பெற்ற

வனுனல் போதும் ! மன்னன் மகிழ மலர் கொடுத்திருக்கலாம் —காட்டு மல்லிகையோ, வீட்டு ரோஜாவோ, ஏதோ ஒரு மென்மலர் !!

அமைச்சர்கள் இருப்பர்—அரசாள அல்ல—அரசன் ஆட்சி நடத்துவான், இவர்கள் எடுபிடிகளாவர், இளித்துக் கிடப்பர்.

முடி அரசு முறையின் கேடு டூறிக்கப்பட்டான பிறகு, மன்னன் இருப்பான்-ஆனுல் அரசாள்வோனுக அல்ல—முடி தரித்துக் கொலுவிருக்க ! அமைச்சர்கள் இருப்பர் முடி இராது சிரத்தில்—ஆட்சியின் பிடியோ, அவர் தம் கரம் இருக்கும்!

ஷா, குடி அரசுக் காலத்துக் கொற்றவனைத்தான் காட்டுகிருர். எனினும், அவன் எங்ஙனமோ, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அமைச்சர்களின், தலைவன் அச்சத்துடன் ஆயாசத்துடன் உணரத்தக்க விதத்தில், வெறும்சின்னமாக இருந்துவிடாமல், ஆட்சியை நடத்துபவனுக இருந்து வருகிருன். இதனைத்தான் முதலமைச்சர், மற்ற அமைச்சர்களுக்குக் கூறுகிருர். கூறுகிருர் என்று சொல்வதற்கில்லை— இந்த நிலையை உணர்ந்திருக்கிறீர்களா, என்று கேட்கிருர் !

ஒரு அமைச்சர், இந்த அளவு உணர்வு பெருததால், எனக்கு அப்படிப் புலப்படவில்லை......

என்று கூறிடத் தொடங்கும்போதே, முதலமைச்சருக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை,

இதை உணர்ந்துகொள்ள உம்மால் முடியாவிட்டால், விலகிவிடுமய்யா ! நிலைமையை உணர்ந்துகொள்ளக் கூடியவர்களுக்கு இடம் கொடும் ! இல்லையானுல், என் வேலையை ஏற்றுக்கொண்டு, கட்சியை நடத்திச் செல்லும்

என்று பேசுகிருர்.

அமைச்சராயிற்றே! வேறு பல அமைச்சர்கள் முன்னி லையில், முதலமைச்சர் பேசிவிட்டார் என்பதால், கோபம் எழுமல்லவா. எனவே, அந்த அமைச்சர், சற்று முடுக்காக— ஆனால் ஆழ்ந்த அறிவின் துணையுடன் அல்ல—பேசுகிறார்

முதலமைச்சர் ஐயா நீர்! முழுமுதற்கடவுள் அல்ல! மன்னன் என்ன செய்ய இயலும் என்கிறீர்? நாம் எதை எப்படிச் செய் என்று புத்திமதி கூறுகிறோ மோ, அதைத்தான் செய்யமுடியும். அதிகாரம் அனைத்தும் நம்மிடம் இருக்கும்போது, அந்த மன்னன் எப்படி நாடாள இயலும்? சொல்கிறீரே!!

தம்பி! இந்த அமைச்சர் கேட்பது போலத்தான், பெரும் பாலானவர்களுக்குக் கேட்கத் தோன்றும். ஏனெனில், ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஏற்பாட்டின்படி, அமைச்சர்களிடமே எல்லா அதிகாரங்களும்-மன்னன் தானாக ஏதும் செய்ய இயலாது. எனினும் இந்த மன்னன், ஒரு முதலமைச்சர் அச்சம் கொள் ளத்தக்க முறையில் அமுல் நடத்துகிறான்! எப்படி?

மன்னனும் அமைச்சர்களும் பேசிடும் கட்டத்தின்போது, இது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது—நாடக நூலில். தம்பி! நான் குறிப்புகள் மட்டுமே தருகிறேன்.

குடி அரசுக் கோட்பாடும், கேடு களையப்பட்ட முடி அரசு முறையும் இணைந்ததோர் அமைப்பினைக் குடிக்கோனாட்சி முறை என்று கூறுவர்.

குடிக்கோனாட்சி முறையிலே, அமைச்சர்களே அனைத் துக்கும் பொறுப்பாளர்; மக்களோ, ஆட்சி மன்றத்தினரைத் தேர்ந்தெடுப்பர்.

அமைச்சர்கள் ஆட்சிமன்ற மூலம் சட்டங்கள் இயற்று வர்—திட்டங்கள் தீட்டுவர்—நாடு அவைதமை ஏற்கும்.

இந்த முழு உரிமை அமைச்சர்களுக்கு—எனினும், ஏதேனும் ஓர் சட்டமோ திட்டமோ, செயலோ, முறையே மக்களுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் என்று ஏற்படின், மன்னன் அதனைத் தன் மறுப்பு மூலம் தடுத்து நிறுத்தலாம்.

நாட்டை நடத்திச் செல்ல அமைச்சர்கள்—அவர்கள் நடத்திச் செல்வதிலே, மன்னன் குறுக்கிடவோ, அலுவலிலே பங்கு பெறவோ கூடாது—ஆயினும், நடத்திச் செல்லப்படுவதை, மக்கள் சார்பில், நாட்டின் சார்பிலே, கூர்ந்து கவனித்தவண்ணம் இருந்து, பேராபத்துக்கு நாட்டை இழுத்துச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டுவிடும் என்று தோன்றினால், தடுத்து நிறுத்திட மன்னனுக்கு அதிகாரம் உண்டு.

மன்னர்கள் இந்தத் தடுத்து நிறுத்தும் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில்லை—அநேகமாக.

தேவைப்படுவதில்லை, ஆகவேதான் பயன் படுத்துவதில்லை என்று கூறுவார் உளர்.

தெரிவதில்லை, ஆகவே பயன்படுத்துவதில்லை என்றுரைப்பாரும் உளர்.

பயன்படுத்தத் தொடங்கினால், பிறகு இந்த அதிகாரமும் பறிக்கப்பட்டுப் போய்விடும் என்று அச்சம்—எனவே எந்த மன்னனும், தன்னுடையது என்று குறிக்கப்பட்ட, தடுத்து நிறுத்தும் உரிமையைப் பயன்படுத்துவதில்லை, என்றும், கூறுவர் வேறு சிலர்.

தம்பி! இந்த மன்னன், இந்த 'அதிகாரத்தை'ப் பயன்படுத்தி, அமைச்சர்களின் உரிமையைப் பாழாக்கினானில்லை.

இவன் செய்ததெல்லாம், சான்றோர் கூடிடும் இடங்களில், அல்லது மக்கள் மன்றங்களில் பேசும் வாய்ப்புப் பெறும்போது, மன்னனுக்கு உள்ள இந்த அதிகாரத்தைப் பற்றி விளக்கம் தந்து வருவது வாடிக்கை.

மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் என்ற நோக்குடன் குடி அரசு முறை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையின்படி, நாடாளும் பொறுப்பினை ஏற்றுள்ளோர் அமைச்சர்கள். அவர்கள் வழி தவறி நடப்பின், அல்லது முறை கேடான செயலில் ஈடுபடின், தீது தரும் சட்ட திட்டத்தைப் புகுத்திடின், தடுத்து நிறுத்த, மன்னருக்கு அதிகாரம் உண்டு. எனவே அமைச்சர்களின் ஆட்சியிலே என்ன கெடுதல் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று, மக்கள் கலக்கமடையத் தேவையில்லை—மன்னன் இருக்கிறார், தடுத்து நிறுத்திடும் வல்லவராக!

இம்முறையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார் இந்த மன்னர்.

இந்தக் கருத்துப்பட இதழ்கள் எழுதிய வண்ணம் இருந்தன—அந்த இதழ்களில் மன்னனுக்குத் தொடர்பு உண்டு!!

அமைச்சர் அவையின் மதிப்பு, இதன் காரணமாகக் குறையும் அல்லவா?

இவர்களைக் கண்காணிக்க ஒரு மேலோன் இருக்கிறான்.

இவர்கள் ஏதேனும், தெரிந்தோ தெரியாமலோ, தவறுகள் செய்துவிடக் கூடும் என்பதால், அந்த மேலோனிடம், இறுதி அதிகாரத்தை—தடுத்திடும் உரிமையை—ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, அந்த மேலோன்தான், உண்மையில், மக்களின் பாதுகாவலன்!!

தம்பி! இந்தக் கருத்துக்களைத்தான், காவலன், பேச்சு கிளப்பியபடி இருந்தது.

அமைச்சர்கள், தவறு செய்யக்கூடியவர்கள்—தவறு செய்கிறோம் என்று தெரியாமலே கூட தவறுகளைச் செய்துவிடக்கூடியவர்கள்—எனவேதான், ஒரு மேலோன், இருக்கிறான். தடுத்து நிறுத்த! அந்த மேலோன், எது நாட்டுக்கு

மக்களுக்கு, தீது பயக்கும் நன்மை பயக்கும், என்பதை அறிந்திடும் ஆற்றல் படைத்தவன்—தடுத்து நிறுத்திடும் தகுதி படைத்தவன்!.

குடிஅரசு முறையையும் நடத்திக்கொண்டு, இந்தக் கோட்பாட்டையும் ஏற்றுக்கொண்டு இருப்பது, முரண்பாடாக மட்டுமல்ல, சிறிதளவு தரக்குறைவாகவேகூடத் தோன்றும்.

மமதை, மந்தமதி, அக்கரையற்ற போக்கு, இவைகள் காரணமாக, தன்னிச்சையாக நடக்கும் மன்னன், நாடு கேடுறக்கூடிய காரியமாற்றுவான்—எனவே கட்டுப்படுத்த வேண்டும், மட்டுப்படுத்தவேண்டும்—என்று ஆர்த்தெழுந்து பலர் பேசிப் பேசி, கிளர்ச்சி பல நடாத்திக், கொடுமைகளை ஏற்றுக்கொண்டு, இறுதியில் பெற்றது, எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்—எனும் குடி அரசுக் கோட்பாடு!

எனினும் அமைச்சர்களையும், கண் காணித்து வர, தவறுகச் சென்றால், தடுத்து நிறுத்திட ஒரு மேலோன் உண்டு!—அந்த மேலோனுக ஒரு மன்னன் இருந்து வருவான், என்பது, முடிஅரசுக் காலத்திலே தரப்பட்டிருந்ததைவிட, வலிவான அதிகாரம் என்று, முதலமைச்சர் கருதினர்.

எனவே, மன்னன், இனி அந்த 'உரிமை'யைப் பற்றி, எங்கும் பேசக்கூடாது, என்று உறுதிமொழி தந்தாக வேண்டும்—என்பது முதலமைச்சரின் திட்டம். அந்த திட்டத்துக்கு மன்னன் ஒப்பம் அளித்தாக வேண்டும் என்று வலியுறுத்தவே, அமைச்சர் அவை கூடிற்று. அரண்மனையில் ஓர் பகுதியில்.

அமைச்சர் அவையில் என்னென்ன பேசினர், நோக்கினர், உளர், என்பதைப் பெர்னர்ட்ஷா, எடுத்துக் காட்டுவதைப் படிக்கும் போது, நகைச் சுவைக்காக இருக்குமோ, என்று எண்ணத் தோன்றும். ஆனால் அதுதான் உண்மை

யான நிலைமை, எந்த அமைச்சர் அவையிலும் என்பது, தம்பி! எண்ணிப் பார்த்திடும் எவருக்கும் புரியும்.

ஐவர் கொண்ட அமைச்சர் அவை! இதில் இடம் பெற்ற ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு இயல்பினர்! அம்மட்டோ! ஒருவரைக் குறித்து ஒருவர், கொண்டுள்ள கருத்துக்களோ, வேடிக்கை வேடிக்கையானவை! தமக்கன்றி மற்றவர்களுக்கு, தகுதியும் திறமையும் இல்லை, அமைச்சராக இருக்க—என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள எண்ணம்.

உற்றார் உறவினருக்கு, வரம்பு மீறிப் பதவிகள் கொடுப்பவர் என்று ஒருவரைப்பற்றி மற்றவர், புகார் கூறிக் கொள்வர்.

நம்மால் மட்டுமே இந்த அமைச்சர் அவை செயல்படுகிறது, அமைச்சர் அவை ஏற்படத்தக்க விதமான வளர்ச்சி கட்சிக்கு ஏற்பட்டது, என்று ஒவ்வொரு அமைச்சருக்கும், உள்ளூர எண்ணம்.

முதல் அமைச்சருக்கோ அமைச்சர்கள் அனைவருமே, இடம் பிடித்துக்கொண்டவர்கள், என்ற எண்ணம்!

இதனை விளக்கிடும் பான்மையிலே, அமைச்சர்களின் பேச்சினை, அழகுற அமைத்தளிக்கிறார், ஷா. கருத்து வேற்றுமைகளை எடுத்துக் கூறிக்கொள்வதிலே, கட்டுக்கு அடங்கும் தன்மையும் கைவிடப்பட்டு விடுவது கண்டு, முதலமைச்சர், மன்னனை எண்ணிக்கொள்கிறார்.

தம்பி! நாடகத்திற்கு ஷா சூட்டியுள்ள பெயர் ஆப்பிள் கார்ட் (Apple Cart) என்பது தமிழில் இதற்கொப்பான பெயரிடவேண்டுமெனின், நெல்லிக்காய் மூட்டை எனலாம்.

மூட்டைக்குள் இருப்பதால், உருண்டோடி விடவில்லை; அவிழ்த்துவிட்டால், திக்காலொன்றாக உருண்டோடிவிடும்!

தீர்த்துக்கட்டிவிடவேண்டும் முடிஅரசு முறையை! சின்னமும் கூடாது! முழுக்கமுழுக்கக் குடிஅரசு மலர

வேண்டும்!—என்று முழக்கமிட்டு அமைச்சரான புயலார்—ஒருவர்! இன்னொருவர், பெரிய முதல்போட்டு நடத்தப்படும் தொழிற்சாலை முதலாளியின் கையாள்! இப்படி ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒவ்வொரு சீர்கேடு!

இந்தச் சீர்கேடுகளை அறிந்து, தக்கபடி பயன்படுத்திக் கொண்டு, தன் தலைமையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டுள்ள முதலமைச்சர்.

மன்னன் இதனை நன்கு அறிவானோ—இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்வானோ, என்ற கவலை, முதலமைச்சருக்கு.

மன்னர்களுக்கு மதி ஏது! என்று எண்ணுபவர்—அதிகாரம் ஏது! என்று நினைப்பவர்—ஏது செய்ய இயலும்!! என்று பேசுபவர்—எதற்காக இப்படி ஒரு பதுமை! என்று ஏளனம் பேசுபவர்—இப்படித்தான் அமைச்சர்கள் உளர்!

முதலமைச்சரோ, இந்த மன்னன் மதிமிக்கவன், வாய்ப்பினை நழுவவிடாது காரியம் செய்பவன், என்று உணர்ந்திருக்கிறார்.

மனதிலே திடமும் தெளிவும் கொண்டவன் மன்னன். தெளிவற்ற பத்துப் பேர்களைக் கூடத், தெளிவும் திடமும் கொண்ட ஒருவன் வீழ்த்திவிட முடியும். மன்னன் அப்படிப் பட்டவன். நீங்கள், 'ஒருவருக்கொருவர் மாறுபாடுகளைக் குறித்துக்கூச்ச லெழுப்பிப், பிளவுபட்டு நிற்பீரேல், மன்னன் பாடுதான் கொண்டாட்டம் என்பதனை முதலமைச்சர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

தபால்துறை, எதனையும் இயக்குவிக்கும் வலிவுத்துறை, எனும் இரண்டினையும், மாதர்களிடம், ஒப்படைத்திருக்கிறார், பெர்னார்ட்ஷா, நாடகத்தில்!!

இந்த இருவரும் அமைச்சர் அவை கூடிடும்போது' உடனிருந்திருக்க வேண்டும்—எனினும், ஷா தீட்டிய நாடகத்தில், இந்த இரு பெருமாட்டிகளும் அமைச்சர் அவைக்கு, மன்னர் வரும்போதுதான், அவருடன் வருவதாகக் காட்டியிருக்கிறார்!

அமைச்சர் அவை நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் கூடத்துக்கு, மன்னன், இந்த இரு மாதர்களும் இருபுறம் இருக்கும் நிலையிலே தான், வந்து நுழைகிறார்.

மன்னன், பேச்சாற்றல் மிக்கவன் என்பதை, தம்பி! முன்பே கண்டிருக்கிறாய்—ஆனால் அவனுடைய முழு ஆற்றலை, இங்குதான், காணவேண்டும்.

என்னை வந்து காணும் உரிமையை, அமைச்சர் குழுவினரே! ஒருசேர நீவிர் இன்று பயன்படுத்தி எனக்குக் களிப்பூட்டிடும், காரணம் யாதோ! நாம் அதைக் கேட்டு இன்புறலாமோ!

என்று பேச்சைத் துவக்குகிறார் மன்னர்.

முதலமைச்சர், சுற்றி வளைத்துப் பேசாமல் அமைச்சர் அவையின் முடிவை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

அதைத் தொடர்ந்து, சுவைமிக்க உரையாடல்கள் நடைபெறுகின்றன.

எமது ஆட்சியிலே, மக்கள் வாழ்வில் வளம் பெற்று மகிழ்கிறார்கள் என்கின்றனர் அமைச்சர்கள்.

வாழ்வில் வளமா? யாருக்கு மக்களுக்கா! இல்லையே! தொழில் அதிபர்கள் அல்லவா கொழுக்கிறார்கள்! என்றெல்லாம், சுட்டிக் காட்டிக்கேலி செய்கிறார் மன்னர்.

கடைசியில், இனிக் கட்டுக்கு அடங்கி நடந்துகொள்வதாக, இறுதி உறுதிமொழிச் சீட்டிலே மன்னன் கையொப்பம்

மிடவேண்டும்—அதனைப் பெருமல் அமைச்சர் அவை கலையப் போவதில்லை, என்று முதலமைச்சர் அறிவிக்கிறார். அரசன், உறுதி மொழிகள் யாவை என உசாவுகிறான்.

மன்னர் இனி, சொற்பொழிவாற்றக் கூடாது !

அப்படியா ! அமைச்சர் அவை தயாரித்துக் கொடுக்கும் சொற்பொழிவுகளைக் கூடவா நான் படித்துக் காட்டக்கூடாது !

ஆமாம்...ஆமாம்...அதை வைத்துக் கொண்டே, படிக்கும் முறையிலேயே, கேலியும் கண்டனமும் எழச்செய்துவிடக் கூடிய திறமைசாலி நீர்—தெரியும் !

வாயைத் திறக்கவே கூடாதா ? ஊமையாக இருக்கவேண்டும், உங்கள் மன்னர் ! அப்படித் தானே !

ஒருவிதத்திலே, அப்படித்தான் அரசியல் பேச்சு களைப் பொறுத்தவரையிலே, மன்னர் ஊமையாகத் தான் இருக்கவேண்டும். ஏதாவது திறப்புவிழாக் களிலே, வேண்டுமானுல், இதைத் திறந்து வைக் கிறேன் என்று கூறலாம்.

சரி ! மற்றும், நான் செய்யவேண்டியது ?

பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள், செய்திகள், எழுதக்கூடாது.

நானு எழுதுகிறேன், இல்லையே......

உங்கள் தூண்டுதலால், எழுதப்பட்டு வருவது தெரியும்.

நீங்கள் கூடத்தான் எழுதுகிறீர்கள்.

நாங்கள் எழுதுவோம்! நீர் எழுதக் கூடாது!

என்ன நியாயமோ!! சரி! ஆகட்டும்! பிறகு?

தடுத்து நிறுத்தும் உரிமை, அதிகாரம் இருந்து வருகிறதே, அதை அடியோடு விட்டுவிடவேண்டும்.

அந்த அதிகாரத்தை நான் பயன் படுத்தவே இல்லையே, இதுவரையில்.

அதைப்பற்றி பேசுகிறீர்......

ஆமாம்! மக்களாட்சியிலே அமைச்சர்களுக்கு உள்ள அதிகாரம், உரிமைபற்றி, நீங்கள் பேசுகிறீர்கள். அது போல், மன்னனுக்கு உள்ள அதிகாரத்தைப் பற்றி நான் பேசினால், என்ன?

நாங்கள் பேசுவோம், நீர் பேசக்கூடாது.

இந்த உறுதிமொழியில் நான் கையொப்பமிடுவது, மிகக்கடினம். ஏனெனில், கையொப்பமிட்டு விட்டால் அதன் படி நடக்கவேண்டும். என்றால், ஏதும் செய்யாமல், பொம்மையாக இருந்துவர இயலாதே

மீறக்கூடாது. உறுதிமொழியில் கையொப்பம் இடத்தான் வேண்டும்.

மறுத்தால்?

மறுத்தால்! அமைச்சர் அவை, 'ராஜிநாமாச்' செய்யும். பொதுத்தேர்தல்! என் கட்சி மக்களிடம் சென்று, கட்டுக்கடங்கிய காவலன் வேண்டுமா, கண்மூடித் தர்பார் வேண்டுமா என்ற பிரச்சினையை

வைத்துப், போட்டியிடும், வெற்றி எமது கட்சிக்கே !!

தம்பி ! மக்களை, இந்தப் பிரச்சினை மூலம், கட்சி தன் வயப்படுத்திக்கொள்ளும் என்பதை உணர முடியாதவன் அல்ல, மன்னன்.

எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லிப் பார்க்கிறன், இந்த ஏற்பாடு வேண்டாம்—என் இயல்புக்கு ஏற்றதல்ல—என்றெல்லாம்.

முதலமைச்சருக்கு இந்தப் பிரச்சினையே, மன்னன் பிடிவாதம் காட்டுவது, தன் கட்சிக்குப் பெருத்த இலாபமே பெற்றுத் தரும் என்பது நன்ருகத் தெரியும். எனவே, உறுதியுடன் பேசுகிருர்.

பொதுத் தேர்தலை, இவ்வளவு விரைவிலே வைத்துக் கொண்டால், பெருஞ்செலவு, மறுபடியும் !! இந்தக் கவலை சில அமைச்சர்களுக்கு — குறிப்பாக, புதிதாக அமைச்சரானவருக்கு.

பல கட்டங்கள், உள்ளன, இந்தக் காட்சியில்.

அமைச்சர்கள் ஒருவரை ஒருவர் தூற்றிக் கொள்வது முதற்கொண்டு, 'தொடர்புகள்' பற்றிய புகார்கள் வரையிலே! ஒவ்வொன்றும் படித்திட இனித்திடும், என்பது மட்டுமல்ல—வரிக்கு வரி, குடி அரசு, தக்கபடி நடை முறைக்குக் கொண்டு வரப்படாவிட்டால், வெறும் கேலிக் கூத்தாக்கப்பட்டுப் போய்விடும் என்பது போன்ற அரசியல் விளக்கங்களைப்பெறலாம். பிறிதோர் சமயம், விரிவாகக்கூறிடக்கூட எண்ணுகிறேன்—இப்போது நாம் விரைவாக, இறுதிக்கட்டம் காண்டாக வேண்டும்.

முடிவை மாற்றிக்கொள்ளப் போவதில்லை.

ஆம் ! உறுதிமொழிப் பத்திரத்தில் கையொப்பமிட்டே தீர வேண்டும்.

வேண்டாம் முதலமைச்சரே! மன்னன், என்றோர் சின்னம் இருப்பது நாட்டுக்கும் நல்லது! உங்களுக்கும் நல்லது!

உபதேசம் வேண்டியதில்லை! உமது கையொப்பம், உடனே—தயங்காமல்.........

என்றால் முடியாது அமைச்சரே!

முடியாது என்றால், பொதுத்தேர்தல்! மன்னரின் முறை கேடுபற்றி மக்களிடம் சொல்லுவோம்—ஆதரவு திரட்டுவோம்......

என் இயல்பு, இதற்கு இடம் கொடுக்காது, உங்களுக்கோ ஒரு ஊமை மன்னன் வேண்டும்!

குடிஅரசு முறையால் அமைச்சரான உமக்கு, ஒரு சிறு துளி அதிகாரம் கொண்ட அரசனையும் சகித்துக்கொள்ள விருப்ப மில்லை. குடி அரசுக்கும் கட்டுப்பட்ட காவலன் வேண்டும், உமக்கு.

அதுதான்! சரியாகச் சொன்னீர். குடி அரசுக்குக் கட்டுப் பட்டு நடக்கும் காவலன் வேண்டும்.

என்றால் அப்படி இருக்க முடியாதே!

எங்கள் முடிவு அது!

உங்கள் முடிவு நியாயமானது.

அதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்.

மகிழ்ச்சி! சரியான முடிவுக்கு வந்துள்ளீர்! இடும் கையொப்பம்!

உறுதிமொழியிலா? அது என்றால் முடியாதே! கட்டுப் பட்டுக் கிடக்க இயலாது!

கட்டுக்கு அடங்கும் மன்னன் தேவை என்ற எங்கள் முடிவு நியாயமானது என்று ஒப்பம் அளித்தீர்!

ஆமாம்! அதை மறுக்கவில்லையே! ஆனால், அப்படி, நான் இருக்க முடியாது என்கிறேன்.

அப்படியானால்........?

சிக்கலான நிலைமை! நான் மன்னனாக இருப்பதானால் நீங்கள் சொல்கிறபடி கட்டுண்டு கிடக்க முடியாது. எனவே, நான் ஓர் முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

உறுதிமொழியில் கையொப்ப மிடச் சம்மதம்......அப்படித் தானே........

இல்லை! உறுதிமொழியில் கையொப்ப மிடக்கூடிய, மன்னனைத் தருகிறேன்...... ..என் மகன்...உங்களின் இன்றைய இளவரசன்!

அப்படியானால், தாங்கள்?

நான் அரசப் பதவியைத் துறந்து விடுகிறேன். என் மகன், மன்னனாவான். உம் விருப்பப்படி, உறுதிமொழி தருவான்........

காவலா! உம்மை இழக்கத்தான் வேண்டுமா?

வேறு வழி? சிக்கல் தீர நான விலகுவது தான் முறை .....

கூடிக் கலந்து பேச வந்தோம், பிரிவு உபசாரக் கூட்ட மாகி விட்டதே, இன்று.

உமது அன்புக்கு என் நன்றி!

கொள்கையால் நாம் பிரிகிறோம்—எனினும், உமது அறிவாற்றலை நாங்கள் மறவோம், இனிச் செல்லவேண்டியது தானே, வெவ்வேறு வழியாக...

ஏன், வெவ்வேறு வழி! நானல்லவா, உங்கள் வழிக்கு வந்துவிடத் தீர்மானித்து விட்டேன்......

மன்னர் பதவியைத் துறந்து, பிறகு, யாது செய்யவல்லீர், அரசே!

அரச பதவியில் இருக்கும்போது செய்ய இயலாததை யெல்லாம் செய்திடலாமே......

என்ன கூறுகிறீர் வேந்தே!

என் பேச்சு முற்றுப் பெறவில்லை, அமைச்சரே!

நான் அரச பதவியைத் துறப்பேன்—என் மகன் உமது கட்டுக்கு அடங்கும் மன்னனாவான்! மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும், பெருவாரிக் கட்சியிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்து, அந்தக் கட்சியினர் ஆணையின்படி நடந்து கொள்வான். நான் பதவியிலிருந்து விலகுமுன், என் அதிகாரத்தைக் கொண்டு, எனக்குள்ள அரசகுடும்பத்துக்கான தனி உரிமைகள், சலுகைகள் ஆகியவற்றை நீக்கிக் கொண்டு, சாதாரணக் குடிமகனாகிவிடப் போகிறேன்.

கொற்றவன், குடி மகனாவதா?

குடிமகனாவதற்காகத்தானே, நான் கொற்றவனாக இருக்கும் நிலையையே துறக்கிறேன்.

ஏன்? எதற்கு? என்ன செய்யத் திட்டமிடுகிறீர்?

உம்மோடு உறவாடி மகிழ! உடனிருக்க! அடுத்த பொதுத்தேர்தலில், சாதாரணக் குடிமகனாக ஈடுபட!

வெற்றி நிச்சயமல்லவா மன்னருக்கு!

எதிர்த்து எவர் போட்டியிடுவர்!

வெற்றி பெறக்கூடும்! ஏன்! நான் ஒரு கட்சியைத் துவக்கி, தலைவனாகித் தேர்தலில் போட்டியிடக்கூடும். இப்போது, நான் மன்னன் என்று இருப்பதால், என்னைக் குற்றம் கூறிப் பேச உம்மால் முடியவில்லை. எனக்கும், மன்னனாக இருப்பதால், அமைச்சர்களின் அவலட்சணங்களை எடுத்துப் பேச முடியவில்லை. குடிமகனானால், இருவருமே, தாராளமாக, காரசாரமாகக் கண்டனக் கணைகளை ஏவிக் கொள்ளலாம்...

இதெல்லாம் எதற்கு மன்னவா!

எதற்கா! என் கட்சி, மகத்தான வெற்றி பெற! உமது உறுதிமொழியில் கையொப்பமிட்டுக் கட்டுண்டு கிடக்கும் காவலன், என் மகன், எந்தக் கட்சிக்கு அதிக இடம் கிடைக்கிறதோ, அந்தக் கட்சித் தலைவனை அழைத்துத் தானே அமைச்சர் அவை அமைக்கச் சொல்லி, அதன் ஆணைக்கு அடங்கி நடப்பான்! என் கட்சி அத்தகைய வெற்றிபெற்றால், என்னையே அழைத்து, அமைச்சர் அவை அமைக்கச் சொல்லக்கூடும்! குடிமகன் ஆகிவிட்டால், அமைச்சரே, கொற்றவனாக நான் இருக்கும்போது கிடைக்காத வாய்ப்பு, வலிவு, எனக்கும் கிடைக்கிறது!!

தம்பி! இந்த உரையாடல், அமைச்சர் அவையினருக்கு அதிர்ச்சியை, அச்சத்தை, வெகுவாக எப்படி ஏற்படுத்தாம லிருந்திருக்க முடியும்? ஏதேது இவன் அசகாய சூரன்! மன்னனாக இருப்பதாலாவது, இந்த அளவுக்குக் கட்டுப்படுகிறான்—இவன் குடிமகனாகி, கொற்றவனாக இருந்து அந்தப் பெரும் சிறப்பினையே துச்சமென்று துறந்த தியாகி, வீரன், மக்கள் தொண்டன் என்ற பெயரும் பெற்றுத், தேர்தலில் ஈடுபட்டால் எவரே அவனைத் தடுக்க முடியும்! ஆட்சி அவன் கரம்செல்லும்! முடி அரசு, மகன் மூலம்! குடி அரசு தந்தை மூலம்! இதற்கு இடமளித்தால், நாம் யாரும் தலை தூக்கவே முடியாது—என்று எண்ணினர்—வியர்த்தனர்—வெடவெடத்துப் போயினர்.

முதலமைச்சர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

மன்னா! அந்த உறுதிமொழிப் பத்திரம் எங்கே? என்று கேட்டார். நான் கையொப்பம் இடவேண்டிய பத்திரம் தானே; இதோ!—என்று கூறியபடி, பத்திரத்தை, மன்னன், தந்தான். முதலமைச்சர், அதைச் சுக்கு நூறாகக் கிழித்தெறிந்தபடி, அமைச்சர் அவைக்கூட்டம் கலைகிறது!—என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்!!

தம்பி! மன்னன் என்னென்ன எண்ணிச் சிரித்திருப்பான், என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்க்கப் பார்க்கச் சுவை சொட்டும் அல்லவா!

முடி அரசாகட்டும் குடி அரசாகட்டும், அதை நடாத்திச் செல்வோரின் திறமையைப் பொறுத்தே, அந்த முறைமூலம் பெறத்தக்க பலன், சுவை, கிடைக்கும். வெறும் முறையினால் மட்டும், போலிச் சுவைதான் கிடைக்கும்; காகிதப்பூவாகத் தான் இருக்கும், கவர்ச்சி இருக்கும் வண்ணத்தால், மணம் கிடைக்காது.

கொற்றவனைக் குட்டிக் குட்டிக் குனிய வைக்கக் கிளம்பினான், குடி அரசு முறையைக் கருவியாக்கிக் கொண்டவன்; கூர்ந்த மதிபடைத்த கொற்றவனோ, நான்குடிமகனாகிக் கோலோச்சும் பேறு பெற்றிருந்த போது இருந்ததைவிட ஏற்றத்துடன் இருந்திடுவேன், என்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டினான்—குடிமகனாக வேண்டாம்! கொற்றவனாகவே இருந்துவிடு!!—என்று கூறாமற் கூறிவிட்டுச் சென்றான், குடி அரசு முறையால், தலைமை பெற்றவன்.

குடி-அரசு, எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற கொள்கையைத் தருகிறது.

அந்தக் கொள்கையைச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு, எவரெவர் அந்த இடத்தைப்பெற்று, என்னென்ன செய்யக் கூடும் என்பதை எண்ணிப் பார்த்துத், தெளிவு தேடிப் பெறவே, இது குறித்து, பன்னிப் பன்னிச்சொன்னேன்.

தம்பீ! முன்பு கொற்றவன் என்ற நிலையிலிருந்து கொண்டு, ஆதிக்கம் செலுத்த இருந்த வாய்ப்பினைவிட, இன்று குடிமகன் என்ற நிலையில் இருந்து கொண்டு, நல்லது செய்யவும், வாய்ப்பு அதிகம்; கேடு செய்திடவும் வழி கிடைத்துவிடுகிறது.

எனவே, மமதை, மந்தமதி எனும் கேடுகெட்டக் குணம் கொண்ட மன்னன் நாடாள்வது தீது தரும் என்பதால், எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற ஏற்புடைய, குடி-அரசுக் கோட்பாட்டை நிலைபெறச் செய்துவிட்டதாலேயே, ஆட்சியிலே சீரும் சிறப்பும், மக்கள் வாழ்விலே நலனும் தாமாக வந்து தழைத்திடும் என்று எண்ணி விடுவது, பேராபத்து. முன்பாவது ஒருவர் மன்னர்! இன்று எல்லோரும் மன்னர்கள்! எனவே, எல்லோருக்குமே ஆட்சி நடாத்தத்தக்க அறிவாற்றல் இருக்கவேண்டும், அதேபோது ஆணவம் இருத்தல் ஆகாது-திறம் இருக்க தலைக்கனம் இருத்தலாகாது!

இந்த பண்புகள் உள்ள சில பலரிடம், சில பல குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு, ஆட்சிப் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டுப், பொதுமக்கள், உழவு, நெசவு, தொழில் தொண்டு, கலைகல்வி, களியாட்டம் எனும் பல்வேறு செயல்களில் ஈடுபட்டு, நல்வாழ்வு, முழுவாழ்வு, பெறவேண்டும்! அவர்கள் அத்தகைய நல்வாழ்வு பெறத்தக்க சூழ்நிலையைத் தக்கபடி ஆக்கிக் காத்து, அழிந்துவிடாது பார்த்துக்கொள்ளும் பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுத், தன்னலமறுப்புடன் நடந்திடும் பேராற்றல் வளர்ந்தால்தான் எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்ற சுவை மிகு கொள்கை, பயன் தரும் முறையாகி நிற்கும்...... அதற்காகப் பணியாற்ற, எங்கோ, யாரோ உளர், வருவார், என்று எதிர்பார்த்து நின்று, பிறகு இலவு காத்த கிளியாகிப் போய்விடலாகாது. அதற்கான பணியாற்றும் கடமை, நம் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கிறது.

[library stamp]

அறிஞர்

அண்ணாவின் அரிய நூல்கள்

எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்	ரூ	1.50
அண்ணாவின் அடுக்குத் தொடர்	...	1.00
கம்பரசம் (இரண்டாம் பகுதி)	...	1.50
Carry on! But Remember!!	...	1.50
இராஜ்ய சபையில் அறிஞர் அண்ணா	...	1.50
அருட்பெருஞ்ஜோதி	...	0.25

இதர நூல்கள்

ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம்	...	0.50
அருட்பெருஞ்ஜோதி அகவல்	...	0.30

தூயமலர் பதிப்பகம்

9, தருமராஜா கோவில் தெரு,

சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை-2.

Jacket Printed at Neo Art Press. Madras-2